

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Sessió núm. 38.3 / PLE / 29.01.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\PLE\038_3PLE\

Fitxer 038_3PLE20

La sessió es reprèn a . Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta.. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida p el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern /

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

La vicepresidenta primera

Bona tarda, diputats i diputades.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el foment i l'aprenentatge de la llengua catalana

302-00189/15

Reprenem la sessió i ho fem amb el vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el foment i l'aprenentatge de la llengua catalana, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula la diputada Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies. Molt bona tarda a tots i a totes. La moció que portem a debat és una proposta que pensa en gran, feta des de l'ambició nacional i el compromís de la defensa de la llengua catalana. Clar i català, demanem al Govern del nostre país que destini els recursos i el suport necessari a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals per crear i impulsar una eina audiovisual de continguts d'aprenentatge del català en el marc de la plataforma del 3Cat.

Què vol dir això? Doncs, poder aprofitar les capacitats tecnològiques i capacitats audiovisuals del 3Cat, així com la referència i la capil·laritat que té, perquè pugui ser un actor, un actor actiu en l'ensenyament de la llengua catalana. I per què? Doncs, la proposta neix de la necessitat d'actuar i fer una passa més per revertir la fotografia preocupant, les dades que ens mostren aquest ús de la llengua catalana. I és que el català és la llengua habitual, la llengua d'ús habitual només del trenta-dos per cent de la població i retrocedeix arreu de les comarques del nostre país.

Per això creiem que cal universalitzar l'accés al català. Més enllà de l'escola catalana, que ja és el que fa, ensenyar la llengua també, hem de poder garantir l'aprenentatge a tothom, ja que el primer pas per poder parlar una llengua és, evidentment, conèixer-la, és saber-la.

Sabem que hi ha aproximadament uns dos milions de persones que volen aprendre català o millorar el seu nivell, però l'oferta de cursos, malauradament, no cobreix tota la demanda. Justament per superar aquest handicap ja hi hem anat treballant. Aviat farà un any que vam pactar el pla de xoc entre Esquerra Republicana i el Govern de la Generalitat amb més recursos, més cursos, més professors per al Consorci per a la Normalització Lingüística, amb més oferta de cursos també impartits per la resta d'entitats i amb subvencions també perquè els municipis puguin fer aquesta acció. O ara fa ja més de mig any que vam signar el pacte nacional per la llengua.

Ara cal donar una passa més per garantir justament aquest dret d'aprendre el català, que és un dret que contribueix a la cohesió social, però també al desenvolupament personal de les persones, així com a l'avenç professional. La moció, doncs, va d'aprofitar les oportunitats que hem construït com a país. Aprofitar la potència de l'ecosistema dels mitjans de comunicació en català, especialment dels mitjans de comunicació públics catalans i, en concret, també de la plataforma 3Cat, com a vaixell insígnia de la creació de continguts audiovisuals en català i com a actor actiu pel que fa al foment i la normalització de la llengua, que és el 3Cat.

I fer, justament, que pugui oferir uns continguts d'aprenentatge de la llengua catalana d'accés lliure i gratuït. I per això en aquesta moció també demanem al Govern de Catalunya que hi posi els recursos pressupostaris, materials i humans necessaris per poder-ho fer possible.

Es tracta que el 3Cat pugui fer com la BBC, oferir un servei d'aprenentatge de la llengua pròpia, com ara el *BBC Learning English*, conegut i, a més a més, de referència per a milions de persones arreu del món. O que el 3Cat faci com va fer amb el SuperCampus, aquesta plataforma de continguts educatius en català que alumnes, famílies i docents poden consultar i que es va impulsar conjuntament amb el Departament d'Educació.

Fer, per tant, que el català sigui accessible a tothom qui ho desitgi, de manera que el cent per cent dels catalans que volen aprendre la llengua ho puguin fer. Ens consta que és un projecte que s'està treballant i celebrem que així sigui. Per això, aquest impuls parlamentari que podem fer avui des d'aquí també creiem que és clau.

Voldria agrair les esmenes presentades, que són propositives, que van en la línia de millorar i complementar la proposta, així com de dotar-la també de més garanties. En primer lloc, i especialment, als diputats Agustí Colomines i a la Pilar Castillejo, amb qui hem pogut arribar a una transacció conjunta i hem incorporat elements com la calendarització, el seguiment i l'avaluació de la proposta, vetllar també per la qualitat i els estàndards dels continguts i explicitar la col·laboració amb el Consorci per a la Normalització Lingüística amb els itineraris d'aprenentatge també necessaris. També voldria fer un agraïment a la diputada Imma Ferret per la predisposició a sumar esforços i la complicitat en la defensa de la llengua catalana.

Creiem que és important sortir avui amb una majoria molt àmplia donant suport a aquesta proposta que, amb tota la humilitat, però també amb tota la convicció, creiem que és una proposta de país. I en qüestions de llengua catalana, els consensos són sempre imprescindibles i avui tenim l'oportunitat de forjar-ne un de nou.

Acabo reiterant que cal actuar perquè, més enllà de les dades i de les pròpies tendències, més enllà dels canvis demogràfics i de consum que impacten, evidentment, en la llengua catalana, també hi ha amenaces polítiques com la d'aquells representants de l'extrema dreta o de l'espanyolisme més caspós a qui els fa nosa tant el català com els mitjans públics catalans.

Aquells que viuen la diversitat lingüística com una amenaça en lloc de viure-la com una riquesa, que estan obsessionats en tancar TV3 en lloc de defensar els mitjans públics, els quals són sinònims de pluralitat i democràcia.

Per això, davant d'aquestes amenaces, cal que les administracions i les institucions siguin, siguem útils també en la defensa de la llengua catalana. No és una qüestió banal o supèrflua, és prioritari —acabo—, perquè la llengua catalana és la columna vertebral de la nació catalana, però també és la principal eina de cohesió social al nostre país.

I, per això, en la seva defensa, els republicans i les republicanes sempre hi serem i hi podran comptar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. I ara, per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de la CUP-Defensem la terra, la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina:

Molt bé. Moltes gràcies. He agafat el paper que era, oi? He baixat corrents. Molt bé. Aquesta moció s'ha d'entendre en un marc molt clar, que és que el dret a aprendre la llengua és un dret bàsic i que avui, llàstimament, no està garantit de manera universal, com una qüestió d'igualtat d'oportunitats, de cohesió social i de drets.

I el que tots sabem ja és que vivim en una situació d'emergència lingüística, que l'ús social del català està retrocedint, especialment entre el jovent i, precisament, en aquells entorns on la llengua hauria d'estar plenament garantida. I això no passa perquè la gent no vulgui aprendre el català, sinó perquè sovint no hem assegurat prou bé l'accés real a l'aprenentatge en tots els àmbits de la vida.

Des de la CUP considerem que el text que avui Esquerra porta a votació és una bona proposta. Valorem també que haguem pogut transaccionar les esmenes i crec que reforça el contingut inicial. Agraïm que s'hagin acceptat. I el que volem posar en valor de les esmenes que hem incorporat és aquest calendari d'implementació, desplegament i avaluació amb un retiment de comptes davant del Parlament. Creiem que dona solidesa a la proposta i evita que quedi en una iniciativa genèrica, sense seguiment, sense impacte real. Això ens permet avaluar l'eina.

Igualment, també hem presentat que els continguts es puguin elaborar amb l'assessorament del Consorci per a la Normalització Lingüística i això pensem que garanteix qualitat pedagògica, sostenibilitat del servei, itineraris progressius amplis, perquè aprendre la llengua és un procés i, per tant, és important que el sistema acompanyi de manera coherent i de manera continuada aquest aprenentatge.

Sí que hi ha un tema que ens agradaria afegir, i aprofitem l'oportunitat, perquè el PSC ha presentat una esmena, que sortosament no ha estat acceptada, en què el que proposava era que s'afegís el «continuem treballant en el tema». Però aquest continua treballant creiem que, diem sortosament no s'ha aplicat, perquè no pot amagar, no pot diluir responsabilitats i amagar el que realment està passant.

Nosaltres creiem... el Consell de l'Audiovisual ja ha advertit en més d'una ocasió la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals per l'ús insuficient del català en programes tant de televisió com de Catalunya Ràdio. Els mitjans públics no sempre compleixen plenament la seva funció lingüística quan té l'obligació de promoure i de normalitzar la llengua catalana. Ho diu la Llei de mitjans i ho diu també el mateix llibre d'estil de la Corporació, que estableix explícitament que la promoció del català és una missió fundacional del servei públic de comunicació nacional de Catalunya.

Però, per a nosaltres, aquesta eina audiovisual que proposa la moció ha de ser un instrument complementari dintre d'aquesta política lingüística molt més àmplia que

ha de garantir l'aprenentatge del català a l'escola, a l'educació d'adults, als entorns d'acollida municipal, al món del treball de manera gratuïta, a la vida quotidiana.

Ben desplegada, és una eina molt útil per trencar barreres d'accés, per arribar arreu del territori i reforçar l'ús i el prestigi de la llengua. Defensar el català per a nosaltres és garantir drets. I no només drets lingüístics, sinó també igualtat d'oportunitats, cohesió social i participació plena en la vida social, cultural i laboral d'aquest país.

I per aquest motiu, i perquè el text transaccionat va en aquesta direcció, la CUP donem suport amb el compromís de continuar exigint polítiques lingüístiques valentes, estructurals i a l'alçada del moment que vivim.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per defensar les seves esmenes, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, la diputada Imma Ferret i Raventós.

Imma Ferret Raventós

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades, molt bona tarda. Avui debatем sobre el foment i l'aprenentatge del català. Una iniciativa que agraïм des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar per l'oportunitat que ens dona de poder avançar en l'objectiu que perseguim i que, de ben segur, coincidim amb molts dels grups d'aquesta cambra, que és facilitar l'aprenentatge del català a tota la població i universalitzar l'accés a la formació de la llengua, perquè el català és eina de cohesió social i de millora d'oportunitats per a tothom i cal vetllar perquè ho continuï sent.

En aquest sentit, tal com va exposar el conseller Vila en la seva intervenció en la interpel·lació, una de les prioritats del Departament de Política Lingüística i un dels seus principals eixos d'actuació és garantir que tothom que vulgui aprendre català pugui fer-ho en les millors condicions possibles.

Línia de consens polític i social que representa el pacte nacional per la llengua, que continua sumant adhesions d'entitats i municipis –i al qual convido un cop més adherir-s'hi als grups parlamentaris que encara no han fet el pas–, recull tot un seguit

de mesures per donar un nou impuls transversal a l'aprenentatge i ús de la llengua entre les persones adultes.

Cal dir que aquestes ja s'estan traduint en actuacions ben concretes, com ara el pla de xoc per a l'aprenentatge del català entre persones adultes, que ha permès incrementar significativament l'oferta formativa. O també el reforçament de cursos coordinats al Consorci amb sindicats, entitats socials, patronals, col·legis professionals, que està permetent implicar nous actors en l'ensenyament de la llengua.

I més recentment, també la creació de la nova línia de subvencions adreçada a ajuntaments, consells comarcals i entitats socials per organitzar cursos gratuïts de català arreu del territori i que en aquesta primera convocatòria permetrà impulsar un total de 350 cursos de català i crear 8.750 noves places arreu de Catalunya.

Totes aquestes actuacions

Fitxer 21

s'emmarquen en una transformació estructural del sistema d'ensenyament a adults, que, tal com explicava el conseller, està reforçant la capil·laritat territorial, està donant més flexibilitat de tria als aprenents i està desestacionalitzant la inscripció a cursos.

En aquest sentit, el conseller també anunciava una línia de treball que s'està duent a terme, i és la de generar més recursos humans i materials. Mesures com les noves contractacions i ampliació de jornades al consorci o les noves beques per estudiar Filologia Catalana.

Tot i així, calen més recursos materials i didàctics de qualitat, sobretot adaptats als nous temps i als nous perfils d'aprenents. Així, doncs, és important explorar formats innovadors alineats amb els nous hàbits de consum, i això inclou, per descomptat, els continguts digitals i audiovisuals que, en el context actual, esdevenen una eina imprescindible per facilitar i incentivar el coneixement del català.

Val a dir que, en aquest context, la Direcció General de Política Lingüística en Àmbits Tecnològic i Audiovisual treballa per impulsar i normalitzar l'ús del català en aquests entorns, de la mateixa manera que els mitjans de comunicació públics han de tenir un paper clau en la creació i difusió de continguts en català, i contribuir així a generar recursos útils per aprendre la llengua i consolidar el seu ús en la vida quotidiana.

I és per això que compartim l'objectiu de la proposta d'acord que ens presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Una iniciativa alineada amb la mesura 15.8 de l'horitzó 7 del pacte nacional, que recull el compromís de consolidar el 3cat com un agent actiu per impulsar la llengua, i també en la mesura 12.14 de l'horitzó 5, que ja proposa desenvolupar una aplicació i recursos audiovisuals per a adults per accedir a l'aprenentatge.

I és en el marc d'aquests compromisos que, des del Departament de Política Lingüística, ja s'està treballant de manera conjunta amb la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals per explorar vies per reforçar l'audiovisual com a eina d'aprenentatge del català. I és en aquest sentit que vam presentar l'esmena a l'acord de la proposta.

La plataforma del 3cat és, avui, un espai estratègic per arribar a nous públics. Combinar aprenentatge i consum audiovisual i reforçar la presència social del català, tal com ja es fa amb espais, com dèiem abans, també amb el Súper Campus.

Per acabar, cal dir que és important arribar a consensos per impulsar l'aprenentatge del català arreu de Catalunya i facilitar l'accés universal a la llengua. Perquè amb més oferta, més professorat, més materials, més eines i més recursos, podrem garantir un aprenentatge de la llengua accessible, de qualitat i adaptat als nous temps.

Uns recursos, per cert, que esperem que es vegin augmentant amb el nou pressupost i es vegin reforçats pel nou model de finançament autonòmic. Per això, i amb la voluntat de contribuir a impulsar mesures de foment del català per a tothom i agraint la predisposició i entesa amb la diputada Marta Vilalta, des del nostre grup parlamentari donarem suport a aquest nou text de l'acord, perquè entenem que fa millor la moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de Junts, i té la paraula el diputat Agustí Colomines i Companys.

Agustí Colomines i Companys

Bé, bona tarda a tothom. Jo reprenc on ho ha deixat la diputada de la CUP, que és, diguem-ne, nosaltres, quan ens vam plantejar aquesta moció, la vam trobar encertada, però, al mateix temps, la vam trobar insuficient, i vam intentar aportar-hi la nostra visió de què és el que s'havia de fer, entre altres moltes coses perquè no ens agraden, precisament, els discursos triomfalistes com el que acabem de sentir sobre el que està fent el Govern en relació a la llengua i a la CSMA.

Per tant, nosaltres vam introduir en aquesta moció la necessitat de desplegar un pla concret. No només, diguéssim, plantejar-lo, sinó obligar a fer-lo, d'introduir una governança i un control parlamentari d'aquestes accions.

La internacionalització del mandat, que tampoc hi era. Un sistema estàndard comparat, que, al final, no ho han acceptat, però pretenia posar-s'hi, perquè, a més a més, creiem que això tocava el nervi, diguéssim, de l'aprenentatge de la llengua, no?

Si ho estem fent amb una plataforma com és el 3cat, és evident que ha de ser universal, és a dir, no només per als catalans, sinó que ha de ser per a tot el món, i la capacitat d'aprenentatge.

I això no és una cosa fàcil, eh? Perquè si tu compres un sistema, posem per cas, no?, d'aprenentatge estranger i l'intentes posar la plataforma 3cat, a l'estranger no el veuran, perquè els drets només són per l'interior.

Per tant, un pla necessita diners, necessita moltes coses que a la moció no contenia en el seu moment. Però com que això s'ha introduït, nosaltres estem contents d'haver pogut fer aquesta transacció amb els diputats de la CUP i d'Esquerra Republicana, doncs, per aprofundir en l'aprenentatge de la llengua.

A nosaltres no ens agraden els triomfalismes, per això, diguéssim, també celebrem que Esquerra Republicana no hagi acceptat l'esmena del PSC que deia «continuem fent», no?, perquè no continuem fent.

Hem de fer, per entendre'ns, no? Perquè, entre altres coses, això, diguéssim, intenta excloure aquells que som crítics amb la manera com es planteja tot el problema de la llengua.

A més a més, vostès ja saben que nosaltres no hem pactat, no hem entrat en el pacte per la llengua, entre altres coses perquè creiem, sincerament, que és una mica fum, eh?

Per tant, qualsevol moció que es plantegi en aquest Parlament o va acompanyada d'un programa de diners i d'avaluació del que es fa al cap d'un cert temps o realment no val la pena de fer-ho, no? I, a més a més, això també forma part de les obligacions des del punt de vista polític i des del punt de vista de governança d'un país.

És a dir, tu no pots dir: «Ara farem això. Ens inventarem aquest programa, ens inventarem aquell altre. No sabem d'on sortiran els diners, perquè no tenim pressupost, però després tampoc ho avaluarem», no? I, clar, després ens surt l'extrema dreta que ens va dient que no fitem res, perquè, a vegades, els hi donem arguments.

Per tant, en el tema de la llengua hem de ser molt seriosos. I, en concret, nosaltres donem suport a això, a aquesta transacció. Li donem confiança, no permanent, també els hi dic, eh? I nosaltres també ens encarregarem d'avaluar si realment, en un moment o altre, es posa en marxa tot això o és simplement un brindis al sol.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. I, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, el Partit Popular de Catalunya. I té la paraula el diputat Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, vicepresidenta. Después de tanto discurso empalagoso y el masaje que se han dado unos a otros, vamos a hablar de lo que se esconde detrás de la moción. Empecemos por lo básico, porque conviene no engañar a nadie. ¿Quién se va a oponer a que alguien pueda aprender catalán? ¿Quién se va a oponer a fomentar una de las lenguas de Cataluña? Nadie, absolutamente nadie.

El problema no es el catalán. El problema son ustedes, porque, cuando ustedes hablan de lengua, no hablan de cultura ni de convivencia. Hablan de control ideológico, y, por eso, cada iniciativa suya, incluso la que podría parecer razonable, acaba convertida en un instrumento de imposición.

Nos piden hoy que TV3 cree una herramienta audiovisual para aprender catalán y que se destinen todos los recursos necesarios para ello. Más recursos, y a TV3. ¿De verdad no se les cae la cara de vergüenza?

TV3 embolsa al año más de 350 millones de euros. En solo cuatro años, más de 1.400 millones de euros. Con este presupuesto podrían haber creado decenas de plataformas educativas, aplicaciones, contenidos, y no lo han hecho, porque no les interesa.

Porque TV3, la Corporación de Medios Audiovisuales, no es una televisión pública al servicio de todos. Es una terminal de propaganda separatista. En TV3 llaman exiliado a un prófugo de la justicia. En TV3, cuando enseñan el mapa del tiempo, hablan de unos supuestos Países Catalanes, que no existen fuera de la fantasía identitaria del separatismo.

Así que la pregunta es: ¿De verdad van a enseñar catalán con esa aplicación o plataforma o como se llame, o pretenden seguir adoctrinando como de costumbre? Ya se lo digo yo, adoctrinando.

Ustedes no conciben la lengua como un patrimonio compartido. La utilizan como arma. Se han convertido en auténticos comisarios lingüísticos. No aman el catalán. Odian el castellano.

Y por eso señalan al camarero que atiende en castellano, persiguen al médico y amenazan al comerciante por rotular libremente su negocio en español. Por eso quieren controlar hasta cómo hablan los niños en el patio del colegio.

Y el resultado... *(Alguns aplaudiments.)* Y el resultado es su modelo... Su modelo está a la vista, porque, por mucho dinero que hayan quemado, hoy se habla menos catalán que nunca. ¿Saben por qué? Porque detrás de cada medida que venden como positiva, hay cien de imposición, sectarismo y desprecio.

Mientras ustedes destinan millones a TV3 y a su maquinaria ideológica, Cataluña se cae a pedazos. Tenemos listas de espera interminables y médicos hartos de tanto abandono y desprecio. Tenemos a la comunidad educativa entera en la calle contra el Govern. Tenemos barrios más irreconocibles que nunca. Okupas protegidos, delincuentes tocando las palmas con las mochilas llenas de lo que han robado, y vecinos abandonados. Tenemos unos trenes que no funcionan.

Por cierto, ¿saben todo lo que se podría hacer con los 1.400 millones de euros que se lleva TV3? Por ejemplo, pagar más sanitarios o mejorar la red ferroviaria, que tanta falta nos hace. Pero aquí lo importante es que los catalanes tengan una aplicación de TV3 para aprender catalán.

¿Le van a decir al paciente que lleva nueve meses esperando una operación que se consuele viendo un tutorial de gramática en TV3? ¿A la familia que llega a su casa y se la encuentra ocupada que aprenda a decir «desahucio» en catalán mientras se queda en la calle? ¿O a la mujer a la que roban en un barrio degradado que se descargue una aplicación para quejarse en la lengua que ustedes consideran correcta? Es que hay que tener la cara muy dura.

Han convertido Cataluña en un infierno fiscal, con quince impuestos propios, hablando autónomos, trabajadores y familias, y aun así nunca es suficiente. Siempre quieren más dinero para mantener su chiringuito ideológico.

Saquen sus manos de los bolsillos de los catalanes, dejen de utilizar la lengua como coartada política, y dejen de usar nuestro dinero para pagar su fiesta.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Gracias. Muchas gracias, vicepresidenta. Señor conseller, señores diputados, muy buenas tardes. Esta moción de Esquerra Republicana es el más claro ejemplo de cómo su obsesión monotemática genera, produce efectos esperpénticos, estafalarios, grotescos.

Porque claro, ustedes, señores de Esquerra Republicana, como buenos separatistas de manual, están obcecados en erradicar el castellano de la faz de la tierra catalana, exigiendo e inyectando todo tipo de recursos para imponer el monolingüismo en catalán en las administraciones; en los medios de comunicación públicos; a los niños en las escuelas y en los patios de los colegios; a los comerciantes; a los músicos; a los cocineros; a los enfermos; a los médicos, incluso a los operarios de cementerios.

Vamos a todo aquello que se mueva o que no se mueva. Claro, ustedes con esta moción, señores de Esquerra Republicana, les están diciendo a todos los catalanes en la cara lo siguiente: «Catalanes, nos importa un bledo vuestros sufrimientos».

Vuestros sufrimientos por tener que soportar un incremento desmesura del precio de la cesta de la compra. Vuestros sufrimientos porque no llegáis a fin de mes. Vuestros sufrimientos porque os falta la vivienda. Por tener que soportar las listas sanitarias más largas de toda España y las ayudas a la dependencia que nunca llegan, o cuando llegan ya es demasiado tarde. O porque tenéis que soportar la peor educación, el peor sistema educativo de toda España, o la creciente inseguridad y delincuencia en las calles, la islamización de Cataluña o el caos de Rodalies, que se ha saldado incluso con un muerto recientemente, por desgracia.

Claro, es que Esquerra Republicana, con esta moción, lanza un órdago, y todos los partidos separatistas, hemos de incluir, claro, en ellos al Partido Socialista, a la cabeza se lanzan para demostrar a ver quién es más separatista.

Señora Vilalta, cómo se nota que de la matriz de su partido, de Esquerra Republicana, ha salido otro partido

Fitxer 038_3PLE22

político que les está comiendo la tostada (*aplaudiments*).

Bien, en conclusión, porque tampoco esto da para mucho más. En conclusión, esta moción de Esquerra Republicana tiene una cosa que es muy buena, hay que reconocerlo. Es una gran radiografía, es una buena carta de presentación de lo que es el separatismo: sectario y supremacista, porque claro, ustedes exigen que se cree

una herramienta audiovisual para el aprendizaje del catalán en la plataforma 3Cat, pero no exigen al mismo tiempo que se cree otra herramienta de aprendizaje en castellano, teniendo en cuenta que la mitad de los catalanes tienen el castellano como lengua materna, y tampoco dicen nada de crear una plataforma para el aprendizaje del aranés. ¿Aún no se han enterado de que *l'Aran també existeix*? O es que les ha traicionado el subconsciente aquel que, claro, Cataluña es Barcelona. Bien, en conclusión, todo esto es una contumaz falacia, una gigantesca mentira que ustedes mismos han creado y que a ustedes mismos les ahoga y les come.

Acabo con una muestra, con un ejemplo de esa gran mentira que han creado y que les succiona. Recuerdo como hace cosa de dos años, no más, cuando el señor Vila, entonces secretario general de Política Lingüística, en la sala 1 de comisiones, se presentó allí y incurrió en una profunda contradicción cuando se lamentaba con lágrimas en los ojos casi, –no así, entiéndame, de forma literal, no de forma figurada– con lágrimas en los ojos, figuradamente, que claro, es que en los años 60 y 70, cuando las personas que venían de otras regiones de España a Cataluña se incorporaban en nuestra sociedad catalana y aprendían, naturalmente, el catalán, porque era la realidad sociolingüística de entonces, bilingüe, en mayor o menor medida, y lo aprendan con total normalidad y sin ninguna imposición. Y yo le contesté: señor Vila, ¿no habíamos quedado en que durante el franquismo estaba prohibido hablar y escribir en castellano?

Gracias.

En catalán, se entiende. (*Remor de veus.*) (*Rialles.*)

La vicepresidenta primera

Tot seguit, és el torn del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula la diputada Susanna Segovia i Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades.

Jo no sé si a vostès els ha passat. Jo quan he començat a llegir aquesta proposta, aquesta moció que presenta el grup d'Esquerra, m'ha vingut al cap el «Digui, digui», no sé quants de vostès recorden. El «Digui, digui» va ser un programa que s'emetia

diàriament a TV3, crec que va començar l'any 84, i jo recordo que feia pocs anys que jo havia començat a aprendre català a l'escola, crec que vam començar a fer classes de català quan estava a tercer o quart d'EGB –EGB!– i recordo que quan va començar el «Digui, digui» la meva mare, que és provinent d'Extremadura, i la meva tieta, que també ve d'allà i que feia uns anys que havien arribat, havien arribat al barri quan tenien uns 8 o 9 anys –el barri de la Pau, un barri de Badalona que limita amb Santa Coloma, és un barri eminentment castellanoparlant–, doncs quan va començar el «Digui, digui» la meva mare, la meva tieta i altres companyes seves es van apuntar als cursos de Digui, digui que feien el casal social del barri, que agafaven els vídeos que passaven per TV3, hi havia també uns cassets que teníem algunes famílies a casa, famílies castellanoparlants a casa, i els hi posaven i feien pràctiques de conversa a partir del «Digui, digui». Crec que segurament el «Digui, digui» va fer molt per la capacitat que ha tingut la meva mare de poder-se comunicar en català amb la meva filla quan la meva filla se li adreçava en català. Per tant, crec que el «Digui, digui» va ser un èxit de l'extensió i l'aprenentatge del català, de l'augment de l'ús social del català i de donar-li a gent com la meva mare l'oportunitat d'aprendre el català. I no hi va anar obligada, va anar perquè ho va voler fer, també per poder aprendre la llengua que estava aprenent la seva filla en aquell moment a l'escola.

Per tant, crec que ens hem de deixar una mica d'aquests *fake news* i d'aquestes coses que utilitzen sempre els grups del Partit Popular i de VOX. Jo recordo una altra *fake new* que s'ha fet servir aquí, ara, per part del grup del Partit Popular, quan el senyor Alberto Casado –el recorden, el van fer fora per intentar aturar la corrupció del Partit Popular– va dir que als patis de les escoles catalanes es perseguia..., o sigui, que a les escoles catalanes perseguien els nens per parlar català..., no, al revés, perdó, per parlar castellà, i que quan demanaven anar al lavabo en castellà no els deixaven, perquè clar, «en castellà no, m'ho demanes en català». Recordo un programa que va fer el Jordi Évole llavors que entrevistava el llavors alcalde de Castelldefels, l'actual diputat Manu Reyes i també practicant de *spinning*, pel que hem pogut veure, (*rialles*) (*alguns aplaudiments*) i li feien una entrevista just davant del pati d'una escola i li deien: «així que està perseguit, el castellà?», «sí, sí, està perseguit». I es feia un silenci i tot el que se sentia al pati d'aquella escola eren nens

jugant i rient i parlant en castellà. Per tant, el mite i la *fake new* va quedar desmuntada en aquell moment.

O sigui, deixem-nos de *fake news*, intentem que la gent pugui aprendre el català quan vulgui, com vulgui i perquè vol, i perquè li és útil, i perquè li serveix per aquest ascensor social, i perquè li serveix per tenir més oportunitats a la vida, i perquè li serveix per relacionar-se amb més gent, que és pel que normalment serveix aprendre idiomes.

Ara bé, nosaltres donarem suport a aquesta moció, però no ens enganyem, aquesta plataforma no substituirà els cursos. No és la resposta a no oferir més cursos de català per a les persones que el volen aprendre. No ens enganyem amb això, perquè el que diu el Pacte Nacional és que s'han d'ampliar i s'han de duplicar i fer créixer molt les places, i que ha d'haver-hi un sistema descentralitzat. No és una substitució, és un complement, és una altra finestra per poder-lo aprendre. I a més a més, si ha de ser un curs, com vostès diuen, que em sembla bé que vagi per cursos, que vagi per graus, que s'acreditin coneixements en funció de l'avenç dels nivells, el català ha de ser també un sistema eficient d'acreditació a través d'exàmens de la gent que aprèn el català per aquesta via i, per tant, garantir que tothom que vol fer un examen d'acreditació de la llengua al nivell que sigui, té places en el moment que ho vol fer. I això són coses que encara queda molt per fer. Per tant, donarem suport. És un pas endavant, però, no ens enganyem, no és la resposta a la manca de places de cursos per a la gent que ho vol fer de manera presencial.

I una qüestió més en relació a les esmenes de continuar treballant. Jo no sé el grup de la CUP en la passada legislatura, però jo que porto ja algunes, si hi ha una cosa que caracteritza les esmenes de Govern de qualsevol partit polític és el continuar fent, continuar treballant, continuar impulsant, continuar elaborant, continuar desenvolupant. Jo entenc que no les acceptin perquè jo moltes vegades tampoc les accepto, però que ens cridin l'atenció, home, tampoc, ara mateix, no?

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada.

Per part del Grup Mixt, intervé la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

No podem sinó valorar positivament qualsevol intent de revifar la vitalitat de la llengua catalana. Qualsevol mesura que contribueixi a promoure o enfortir la nostra llengua, a augmentar el nombre de catalanoparlants, tindrà el nostre vistiplau sense ni dubtar-ho. Però aquest xec en blanc que fem a la pervivència de la llengua catalana no ens impedeix reflexionar sobre la moció que avui ens presenten. Insuficient, superficial i allunyada de la contundència que el país requereix per poder capgirar la pèrdua d'ús social del català.

Sargeixen pegats improvisats i temporals perquè són incapaços de fer front al diagnòstic real. No es tracta de fer més vídeos, més aplicacions, més plataformes en la nostra llengua, sinó de garantir que aquesta sigui, de manera efectiva i indubtable, l'única llengua en tots els àmbits essencials de la vida pública. Si el català fos l'única llengua vehicular a escoles, instituts i universitats del país, no caldria destinar recursos públics a eines complementàries, perquè suposo que tots tenim clar que cada contingut produït per TV3 suposa una despesa ingent per les arques públiques. Si la despesa no té un retorn real i mesurable, són diners llençats per no res, i ja es malversen prou fons públics. En la seva ment ingènua –o interessada–, els nouvinguts frisen per conèixer la nostra llengua i transmetre-la als seus descendents, però la realitat dista molt d'aquesta rondalla. La majoria de sud-americans, marroquins, nigerians, paquistanesos, no són ni tenen cap intenció de ser consumidors habituals de la plataforma 3Cat. Pensar que un programa audiovisual solucionarà dèficits lingüístics profunds és una il·lusió òptica apta només per a principiants.

La mesura que planteja no té cap recorregut pràctic, l'impacte serà nul, més encara si el comparem amb el cost que suposarà per a les nostres butxaques. Seria molt més barat i efectiu implementar una moratòria en immigració que impedís que els catalanoparlants cada cop siguem un percentatge menor dins casa nostra, no troben? No necessitem més ambigüitats, més intents fracassats de seducció. Necessitem fer del català la llengua dominant, la llengua d'ascensió social, la llengua sense la qual sigui impossible viure ni desenvolupar-se amb normalitat a Catalunya.

I per arribar a aquest escenari cal ambició, coherència, determinació, valentia, tot allò que vostès no tenen.

Fa massa anys que assistim a una política lingüística basada en el voluntarisme, en la pedagogia laxa i suau. La idea grotesca que si oferim recursos i subvencions som amables i no incomoden a ningú aconseguirà salvar la llengua s'ha vist desmentida per la crua realitat. Per què han de voler aprendre català els qui no el saben si no l'has de menester per treballar, ni per accedir a serveis públics, ni per sol·licitar prestacions, ni per interactuar amb l'administració que ha de renovar el teu permís de residència? Ningú aprèn un idioma per pena, tothom l'aprèn per necessitat. Si no generem aquesta necessitat, el català s'eslluirà fins a morir-se. No volem situar-nos al costat del grec antic i del llatí, volem ser una llengua viva, una llengua desitjada, una llengua imprescindible; la llengua dominant del país. A nosaltres ens han votat per recuperar el país, la cultura, els valors i la identitat, i a diferència de vostès, no renunciarem al nostre objectiu ni per càrrecs, ni per assessors, ni per grups propis.

Visca el català, i visca Catalunya!

La vicepresidenta primera

Tot seguit, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Gràcies de nou, conseller.

Agraeixo el suport i la confiança de bona part dels grups parlamentaris d'aquesta cambra en aquesta proposta i celebro justament aquesta àmplia majoria, aquest consens en aquesta proposta que és clau, aquest consens, sempre que parlem de llengua catalana, ja que, com hem reiterat alguns dels portaveus, és un dret bàsic. Avui parlem del dret bàsic, l'aprenentatge de la llengua catalana, perquè és sinònim de cohesió social i és sinònim també de garantir igualtat d'oportunitats per a la ciutadania del nostre país.

Però, ja m'havia anticipat abans, però sempre hi ha uns quants grups que surten aquí al faristol que no fan cap esmena, per cert, cap esmena de PP ni de VOX, cap

proposta seva mai per la llengua catalana, només excuses per votar-hi en contra que fa que els caiguin les caretes i els hi surt la catalanofòbia. Perquè, com he dit abans, els fa nosa el català i els fa nosa els mitjans públics en català, perquè no es queixen mai dels diners, per exemple, de l'Institut Cervantes, mai. Però en canvi, qualsevol proposta que anem a fer per garantir, en aquest cas, l'aprenentatge del català, aquí tot són excuses per votar-hi en contra més enllà de *fake news* o de fer populisme.

Deia abans que el consens és clau quan parlem de llengua catalana i així ho hem treballat en l'esmena transaccional per millorar i per portar garanties, però volíem que fos una proposta clara, simple, sintètica i evidentment implementable, i no són declaracions d'intencions, sinó que justament això va a complementar moltes de les altres mesures que evidentment s'han de fer.

Miri, nosaltres si podem fer una passa endavant la farem. Sabem que queda molt per fer en la defensa de la llengua catalana. Treballarem per garantir que aquesta proposta s'implementi, però sempre tenint al cap que aquí n'hi ha uns quants que ens fan recordar sempre la cita d'Ovidi Montllor: «Hi ha gent a qui no li agrada que es parle, s'escriga o es pense en català; són les mateixes persones a qui no els agrada que s'escriga, es parle o es pense».

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 25 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques socials

302-00194/15

I passem tot seguit el 22è punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques socials presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per exposar-la té la paraula el diputat Isaac Padrós i Suárez.

Fitxer 23

Isaac Padrós i Suárez

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tothom. Donar la benvinguda i agrair el suport i la feina a totes les entitats que ens acompanyen: a l'ACM, ONCE, Cocarmi, Dincat, Support-Girona, Fesoca, a FAPAC, Mulicapacitats. És una evidència que moltes persones de Catalunya tenim necessitats no cobertes, i la majoria són persones vulnerables: persones amb discapacitat o sense, persones grans, les nostres famílies. Calen mesures concretes que es puguin aprovar i dur a terme, i això és justament el que fem Junts avui.

Què volem les persones vulnerables i les nostres famílies? De fet, jo mateix els puc respondre aquesta pregunta: volem fer el que fa tothom. I que ningú dubti de si podem o de si volem fer-ho. De fet, volem que ens preguntin i volem ser protagonistes de les nostres vides. I avui proposem mesures concretes que ofereixen aquestes oportunitats, oportunitats que sobretot, i especialment, parlen del país que volem, del model de Catalunya que volem construir i de fins a quin punt som capaços d'exercir l'autogovern posant els catalans vulnerables i les nostres famílies al davant de tot. Això sí, amb drets i deures. I el que proposem gira sobre tres eixos vitals per protagonitzar les nostres vides.

El primer és l'actitud i el compromís. Aquesta cambra no pot limitar-se a aprovar paraules buides de contingut. Legislar i governar també és assumir el grau de compromisos amb l'actitud que s'espera per part nostra davant de la ciutadania de Catalunya; en aquest cas, diputats, la que esperen de nosaltres les persones més vulnerables del nostre país. Per això, aquesta moció demana una actitud activa, una implicació sostinguda i una voluntat clara d'assumir responsabilitats i de fer efectiu el mandat del Parlament. És una moció profundament política, de voluntat política, que posa per davant la millora de la qualitat de vida dels catalans. Millorar per progressar, i el progrés nacional ens porta progrés social. Aprofito per dir al Govern que ha de ser molt seriós en els pagaments en temps i forma; aquest cop, en el pagament de prestacions econòmiques vinculades als serveis socials. Senyors del Govern, actitud i compromís.

El segon eix ve donat per l'anàlisi de la realitat, per les preocupacions i necessitats. Famílies que esperem mesos una valoració, persones que volem autonomia i només trobem barreres, professionals i entitats que sostenen el sistema per vocació. L'accessibilitat, semàfors adaptats, l'educació inclusiva, la mobilitat, la salut, el suport a la vida independent o la simplificació de les valoracions no són cap luxe: són condicions bàsiques de dignitat. A més, senyors del PSC, el seu Govern del PSOE ha impulsat la LAPAD sense diàleg, utilitzant-la com a instrument de pressió política, i Junts defensem els catalans i rebutgem aquest model letal i oportunista. I és vergonyós que diputats catalans votin a Madrid a favor de perdre la capacitat de gestionar els problemes i les necessitats dels catalans des de Catalunya i de perdre la garantia de finançament i de cofinançament suficients a canvi de quatre rals. I també és vergonyós sotmetre en la mateixa votació la revalorització de les pensions amb les ocupacions a Madrid. Senyors del PSC, responsable és votar-ho per separat, que és el que proposem nosaltres (*veus de fons*), Junts per Catalunya –calli, si us plau–, però és evident que tenim maneres molt diferents de fer i d'estimar Catalunya. Junts votarem a Madrid tantes vegades com calgui en contra de tot allò que no sigui bo per als catalans.

I el tercer eix és l'esperança, l'esperança que el que aprovarà avui el Parlament de Catalunya es complirà amb esforç, amb compromís i amb honor. A Catalunya tenim talent (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), experiència –acabo, vicepresidenta–, professionals compromesos i una societat civil que no s'ha rendit mai. Tenim models que funcionen i ens cal més capacitat per fer-ho millor. Defensant l'autogovern, protegint les competències i creient de debò en un país just avançarem cap al progrés amb esperança.

I per acabar, hi insisteixo, aprovant i aplicant els punts d'aquesta moció, es marcarà un rumb, un rumb de país que estableix com cuidem millor la nostra gent, amb ambició, amb humanitat i amb confiança, posant per sobre de tot els interessos dels catalans. I aquest rumb mostra una mica el que fem Junts sempre que governem.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara té la paraula per defensar les esmenes presentades en primer lloc el Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bona tarda de nou. Aquesta moció ens permet que posem al centre una qüestió que sovint queda invisibilitzada en el debat polític i que és el capacitisme estructural, no com una actitud individual, sinó com una manera de dissenyar serveis, polítiques públiques i tempos administratius que deixen fora una part de la població.

Des de la CUP partim de la idea de que les persones no són el problema –crec que molts aquí estem en aquest punt–; el problema és un entorn que no està pensat per garantir els drets de tothom. Perquè, quan hi ha llistes d'espera interminables, quan hi ha desigualtats territorials, rigidesa administrativa o manca de recursos, no és la discapacitat la que limita la vida, al contrari, és el sistema qui discapacita les persones. Amb el text final de la moció creiem que s'identifica molt bé aquest desajust entre el funcionament del sistema i la realitat de les persones, i això és important perquè ens permet avançar cap a un model que deixi enrere l'assistencialisme i que situï drets, autonomia i projecte vital al centre de les polítiques públiques.

Jo vull agrair en aquest moment la disposició del diputat de Junts, Isaac Padrós, que ha acceptat la majoria de les nostres esmenes. I volia aprofitar aquest moment per destacar-ne algunes. Volia destacar el desplegament del model de pressupostos personals incorporant la participació efectiva de les persones usuàries. Creiem que és un punt important per combatre aquest capacitisme institucional, perquè no es pot dissenyar un sistema pensant en les persones si no les tenim en compte a l'hora de dissenyar-lo. També és important la reforma del sistema de valoració. I aquí és important reforçar tot el sistema de serveis socials municipals. És un servei essencial per garantir una atenció de proximitat que sigui equitativa. I si el sistema, que és el més proper, que és el que atén el dia a dia, no té recursos, qui acaba rebent aquesta exclusió és tot l'entorn.

També volem posar molt d'èmfasi en el decret de l'escola inclusiva, que nosaltres proposàvem també tenir en compte en aquesta moció el tema del personal

especialitzat, garantint les seves condicions laborals dignes, l'estabilitat i la formació contínua. Parlem molt d'educació inclusiva, però aquesta és impossible si els professionals estan precaritzats.

També volíem destacar una esmena que hem incorporat i que creiem que s'ha fet molt evident aquests dies que hem tingut aquest caos de la Renfe amb tot el que hem patit molts usuaris de la Renfe, però creiem que, de manera especial, moltes persones que, a més a més, tenien aquest problema d'accessibilitat. I, per tant, hem proposat protocols, informació adaptats a situacions d'emergència per al transport públic, perquè quan aquest sistema entra en crisi les persones amb discapacitat són les primeres que han quedat desateses.

El text final és fruit de transaccions entre diversos grups. Per nosaltres el balanç és positiu, perquè reforça aquesta idea que la igualtat no passa per tractar tothom igual, sinó per garantir les condicions materials perquè tothom pugui viure amb dignitat i amb autonomia. Des de la CUP defensem polítiques públiques que transformin l'entorn, que assumeixin la diversitat com una realitat estructural i que deixin de responsabilitzar les persones, sinó les mancances del sistema. Hem de combatre el capacitisme posant recursos, ampliant la participació, amb uns serveis públics forts i amb una mirada que es centri en els drets.

Moltes gràcies. Per tot això, votarem a favor de la moció.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, té la paraula el diputat Guillem Mateo i Sellas.

Guillem Mateo Sellas

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades, públic i entitats que avui ens acompanyeu en aquest Ple per tractar aquesta moció que han presentat des del Grup Parlamentari de Junts sobre polítiques socials, que, per cert, és una moció molt transversal, que tracta molts i diferents temes, tots ells molt importants... I precisament perquè tots ells són molt importants, des del nostre punt de vista creiem que potser hauria estat millor tractar-los per separat o agrupar-los en diferents

mocions, i no en aquest format de moció –amb tota la bona intenció– de calaix de sastre, i sempre en pro del debat parlamentari.

I ara ja entrant en el contingut de la moció, comentar que, dels disset punts finals que té, en el seu inici nosaltres vam presentar set esmenes que, malauradament, no han estat ni acceptades ni transaccionades. Però des del nostre Grup Socialistes i Units per Avançar el nostre posicionament serà el de votar a favor en vuit punts i abstenir-nos en sis, i tan sols –tan sols– votarem en contra de tres, i és pels següents motius: en concret, del punt 10, perquè fa referència a una competència estatal i, per tant, no hi dona lloc; en el punt 11, perquè, segons el nostre criteri, la modificació a la que fa referència el punt no s'ha produït i, per tant, no té sentit, i, finalment, al punt 13 votarem també en contra perquè entenem que des de la conselleria de l'Esport ja s'està duent a terme la feina corresponent al que fa referència al punt.

I un cop arribat aquí i tot i aquest posicionament i el fet de no haver acceptat les nostres esmenes, vull fer un agraïment sincer al diputat Isaac Padrós pel seu bon tarannà i la seva bona predisposició a parlar de les diferents temàtiques referents a la moció. Perquè hem de remarcar que en el gruix de la moció hi estem d'acord, i si em permeten la llicència, podríem dir que també estem d'acord en el desacord. I aquest és un matís molt important, perquè significa que en el fons, en el diagnòstic, en l'anàlisi del que fa aquesta moció hi tenim molts punts de coincidència. Ara bé, en la forma, en les solucions que aplicariem, aquí tenim certes divergències.

I aquests desacords, lògicament, també són per una qüestió de legislatura, i a ningú se li escapa. Si voleu, podríem dir que rau en l'art de la política parlamentària. Vostès, el Grup de Junts, estan a l'oposició i estan en el dret de fer les propostes que creguin oportunes per tal de que el Govern les dugui a terme en la mesura i el temps més ràpid possible. I jo crec que avui aquesta moció està feta des de la sinceritat, des de la bona predisposició, en bé de les polítiques públiques i socials d'aquest país. Però, alhora, també els he de comentar que també estic convençut que, si vostès estiguessin al Govern, les solucions que avui aquí aportarien i proposarien segurament –segurament– estarien molt més a prop de les que s'estan impulsant des de la conselleria de Drets Socials i Inclusió, amb molta ambició i amb el coneixement de la realitat del sector en el detall.

Fitxer 24

I canviant una mica de terç, però seguint amb el fil argumental d'aquesta moció que avui presenta Junts aquí, dir-vos que m'ha fet pensar en el país, en Catalunya, perquè fa temps que ens arriben vents d'altres contrades, d'altres països, d'arreu del món. I aquest vent del què els parlo és un vent fred, gèlid, despietat, sense cor, sense humanitat. Bé, d'acord, potser sí que en té: un cor negre, un cor negre i ple d'odi. I aquest vent, aquest mal vent, ha vingut per ficar-se en les escletxes de la nostra societat, dels nostres barris, dels nostres serveis públics. I un cop s'hi ha ficat, des de dins, la seva missió no és cap altra que fer esclatar el bé més preuat d'aquesta societat, els nostres tresors, que no són cap altre que l'educació, la sanitat i els serveis socials.

I ho fan sempre aprofitant-se de les debilitats del sistema, a través de la política de la por. I no es confonguin: a vegades baixa intensitat i es converteix en cants de sirena, en cants de sirena que venen de l'extrema dreta, que el que volen és manllevar-vos tots els drets que hem aconseguit al llarg de quatre dècades. Per tant, els demòcrates en aquesta situació és quan més fermes hem d'estar, lluitar units pels nostres valors i els nostres ideals. Perquè una societat seguirà creient i defensant la democràcia en tant que tingui justícia social i serveis públics de qualitat. Perquè, com també deia Aristòtil i ens advertia ja fa més de 2.300 anys, els demagogs que divideixen el poble són els que destrueixen la democràcia.

I per acabar, tan sols dir-los i recordar-los que la raó de ser de la política no n'hi ha cap altre de més important, que és que aconseguim que la llibertat i l'esperança segueixin brillant per sobre de l'odi i de la por.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari del Partit Popular a Catalunya, és el torn ara de la diputada Montserrat Berenguer i Massagué.

Montserrat Berenguer Massegué

Bona tarda a tothom. Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades, entitats que ens acompanyen, companys. Novament estem aquí amb una moció en aquesta cambra entorn les polítiques socials. Es tracten punts: discapacitat, dependència, escola inclusiva, centres especials de treball. Però a què és degut això? Molts punts dels que aquí es recullen ja han estat tractats amb anterioritat, votats favorablement, també propostes de resolució. Què està passant? Alguna cosa no rutlla. El Govern no està fent la feina i si ens diu que l'està fent no ens està dient la veritat o s'està demorant en el temps. Estem cansats –ho diré clar– de rebaixes, de titulars, de fotografies, de bons anuncis, el govern de tothom, quan la realitat és que s'està deixant enrere moltes persones. Quan s'implementen nous projectes i no es compta amb els mitjans i els recursos. Taules d'experts que no acaben de traduir-se en accions reals. No val a fer la feina per a res. Que diferents grups polítics d'aquesta cambra treballem, presentem propostes de millora i acaben convertint-se en paper mullat.

Sense anar més lluny, des de la nostra formació política vam presentar ja el mes de febrer de l'any passat una moció de drets socials i inclusió, catorze punts. Es feia al·lusió a les llargues llistes d'espera per al reconeixement de la valoració de la discapacitat i dependència. Solucions possibles. Disposàvem de dades de totes les comarques de Catalunya i el temps d'espera. Bé, a data d'avui el govern diu: «Un lleuger descens de les llistes d'espera», poc significatiu. Si fem una mirada territorial, i sense anar més lluny, a la comarca del Segrià, a data de desembre del 2025 se'ns informa de 622 dies d'espera al Solsonès; 564 a la Segarra; Garraf, 526; Segrià, 478; Vallés Occidental, 633, etcètera. Per tant, quasi dos anys.

Per altra banda, i a més a més, hem de dir que també tenim detectat un altre problema. Les xifres, de manera enginyosa, se'ls pot donar un tomb i de forma conscient. Bé, què passa amb les revisions de grau de discapacitat i dependència? Doncs tampoc baixen. Perquè tothom ho entengui, una revisió de grau per empitjorament significa que aquella persona cada cop és més dependent, necessita més ajut d'una tercera persona, més afectació. Aquí també tenim llargues llistes d'espera. Per tant, creiem imprescindible afegir aquesta esmena per la qüestió de les revisions. Teníem que el Pallars Sobirà, en revisió per empitjorament, 884 dies.

Això ens informa el propi Govern. Berguedà, 770 dies; Noguera, 527, una autèntica barbaritat.

Mirin, jo soc més de lletres. Reconec que l'estadística també m'agrada, però hi ha un terme anomenat moda. En estadística descriptiva és aquell nombre que es fa aquella freqüència més gran i que es repeteix. Què és el que està de moda a Catalunya? Mesos i mesos de llista d'espera. Així, quan algú es pregunta: Quant temps estaré per fer la revisió de discapacitat o la valoració? Li poden dir tranquil·lament i de forma objectiva i matemàtica: «Més d'un any i mig».

Hem presentat sis esmenes. Entenem que es sumen a la moció. Tres han estat acceptades dues transaccionades. Agraïm la bona predisposició a entendre'ns del diputat Padrós. Ell sap perfectament que l'essencial és invisible als ulls, un cop més ho fa palès en aquesta moció una moció que mira de cara i mira de front. I entre les esmenes destacaria la d'instar al Govern d'Espanya que compleixi ja amb el cinquanta per cent del finançament que li correspon. El govern Sánchez, com sempre, ens està enganyant, una vegada més. Les prestacions reconegudes del sistema d'atenció a la dependència, que l'actualitzin anualment per assegurar els corresponents increments a l'evolució de l'IPC, així com els increments també dels treballadors i treballadores que han de treballar en condicions dignes salarials. I les POA, facin el favor també de convocar-les, que ja fa massa temps que ens estan dient que sí i no acaben de fer-se públiques. Així mateix, també vam demanar una actualització d'aquest catàleg per incorporar nous productes i serveis en el diàleg amb el sector, especialment tots aquells productes i serveis que fan referència a promoure l'autonomia personal per a les persones amb discapacitat i dependència.

Per anar acabant, en aquests moments també toca més que mai parlar d'altres mesures específiques, aquelles que garanteixen aquesta accessibilitat, la supressió de les barreres arquitectòniques, inclòs també tots els serveis de transport públic, servei ferroviari de Rodalies de Catalunya, facilitar informació adaptada també a les persones amb discapacitat ara més que mai, davant aquest caos, un caos que ja ve sent habitual a Catalunya.

Voldria acabar dient que l'única discapacitat que existeix a la vida és una mala actitud i està a les nostres mans, també com a seu parlamentària, donar exemplaritat, solucions i avenç.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies. Gràcies a vostè, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats. Agrair-li al senyor Padrós, doncs, el contingut tan de la interpel·lació com de la seva moció. Avançar-li ja que el nostre grup parlamentari votarà favorablement el text que s'ha presentat, amb les esmenes incorporades pels diversos grups.

Li haig de dir, i li ho he comentat també personalment, que el seu text, si té alguna crítica, és que és una amanida de temes molt diversos, molt diferents, molt poc connectats entre ells. Ara bé, tots ells, existents i demandes legítimes. La temptació que haguessin pogut tindre des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya és afegir en aquest llençol de demandes altres qüestions.

Podia haver afegit la urgència de la convocatòria de subvencions per a les entitats del tercer sector. Aquest mateix matí, amb el diputat Viñas, ens reuníem amb famílies de la Fundació Mas Casadevall, que estan patint les conseqüències de l'absència de la convocatòria de subvencions per a les entitats del tercer sector, en aquest cas en els programes d'acompanyament a l'escola amb nens que tenen autisme. Podríem afegir les qüestions vinculades a la pobresa energètica. La decisió, no menor, d'haver decidit no continuar els convenis amb la companyia elèctrica Endesa per afrontar els problemes dels impagaments de moltes famílies. La pròrroga del contracte programa que finança els ajuntaments del nostre país. L'absència de convocatòria de places en l'àmbit residencial per a les persones amb discapacitat. Avui també ens recordaven des de la Fundació Mas Casadevall que des de fa ja uns quants anys hi ha un equipament, una llar residència per a persones amb autisme

de comarques de Girona que està buida. Tenim equipaments buits que no estem concertant les corresponents places. O l'absència d'un efectiu desplegament de l'estratègia contra la pobresa infantil.

Per tant, el llistat és molt rellevant de qüestions que podríem plantejar en aquesta moció. Però, dir també que, en aquest debat i aprofitant que ens acompanya el conseller Espadaler, també notem a faltar en la posició del Govern de la Generalitat una posició reivindicativa respecte a les responsabilitats que en algunes d'aquestes qüestions hi té el govern de l'Estat i, singularment, en l'incompliment flagrant de les promeses en el finançament de l'atenció a la dependència. Al final, els problemes de les llistes d'espera en l'àmbit de l'atenció de la dependència o els problemes vinculats a les condicions salarials de les treballadores del sector de les cures o l'absència d'inversió en infraestructures socials, tenen molt a veure amb que allò que des del 2006 se'ns promet que és el cofinançament al cinquanta per cent entre l'Estat i la Generalitat, de les polítiques de l'atenció a la dependència s'incompleix de manera sistemàtica. Avui, les últimes dades situen aquest finançament de l'Estat al voltant del vint-i-tres i vint-i-quatre per cent. I aquí sí que notem poca exigència – vaja, diria que cap exigència – no hem escoltat en el Govern de la Generalitat cap reivindicació davant del Govern espanyol en aquesta matèria.

I finalment, el debat sobre l'estat del benestar a Catalunya, el debat sobre el desplegament efectiu de les polítiques socials, el debat sobre el ple exercici dels drets socials dels ciutadans de Catalunya està directament vinculat en el finançament de la Generalitat o a l'infrafinançament de la Generalitat, per ser més precisos.

I aquí faig una invitació i convido el senyor Padrós i també convido a la diputada Berenguer i altres diputats. Avui, la millor contribució a abordar els problemes socials que aquesta moció denuncia i que les esmenes del Partit Popular també denuncien és donar suport al finançament singular que en aquests moments han acordat el Govern de l'Estat i Esquerra Republicana de Catalunya. *(Alguns aplaudiments.)* No hi ha alternativa. Els més de 4.000 milions que rebrà la Generalitat han de servir també per afrontar aquestes problemàtiques, perquè el que no és creïble és que reivindicuem un estat del benestar més robust, més poderós, amb més capacitat

d'arribar a tots els ciutadans i que estiguem disposats, per pur interès partidista, per pur objectiu de desgast polític a Esquerra Republicana i el Govern de la Generalitat, a renunciar a aquests més de 4.000 milions d'euros.

Per tant, jo els convido i singularment convido al Grup Parlamentari de Junts que ens acompanyi. No soc capaç d'imaginar-me –i dit des de la tradició de la qual jo vinc– una votació contrària de diputats catalans a allò que beneficia a Catalunya. No té cap mena de sentit. Serà un servei ben galdós que només servirà per a justificar les posicions més reaccionàries que existeixen també en aquesta cambra i en aquest camp. Espero, senyor Padrós, que ens acompanyi en aquesta iniciativa.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

A vostè, a vostè, senyor diputat. També per fixar la seva posició i en nom del grup parlamentari de Vox, té la paraula la senyora Maria Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor vicepresidente. Reformar el sistema de dependencia mediante la implantación de presupuestos personales, unificación de valoraciones, mejora de la escuela inclusiva, garantizar servicios de interpretación de lengua de signos, creación de nuevas figuras de apoyo en los ámbitos sanitario, deportivo y de transporte y plazos para ejecutar todo esto, excepto en el blindaje de la competencia autonómica de las ayudas a la dependencia en el resto de la moción estamos prácticamente de acuerdo. La pregunta es: ¿Por qué, cuando han gobernado ustedes, no han hecho todo esto que hoy se les ha ocurrido plasmar en esta moción? ¿Por qué durante los diez últimos años de la

Fitxer 25

Generalitat, el que ha dependido de ustedes directa o indirectamente, gobernando o dando apoyo a Esquerra Republicana y al Partido Socialista, han dejado morir a más de 113.000 catalanes dependientes sin una mísera ayuda?

Nosotros ya les diremos por qué, porque nosotros sí que lo sabemos. Y es que todo esto que reclaman aquí y que se traduce en miles de millones de euros, ustedes ni los invirtieron cuando gobernaban ni pretenden que los socialistas los inviertan ahora en ayudas a la dependencia para los catalanes.

Y es porque cuando han tenido la oportunidad de chantajear al Gobierno no le han pedido más dinero para los catalanes vulnerables ni para sanidad ni para educación, les han pedido prebendas personales. Han pedido que amnistiasen a sus compañeros golpistas haciendo un uso torticero de sus privilegios políticos.

Y es porque todos sabemos dónde va a parar el dinero que piden hoy en esta moción. Los catalanes saben a quién van a parar las ayudas a la dependencia, las ayudas de la renta garantizada de ciudadanía, las de vivienda, muchas de las ayudas sociales.

Ya les es imposible esconder que gran parte de las ayudas del Departamento de Derechos Sociales que hoy reclaman aquí acaban en manos de la inmigración ilegal o legalizada fraudulentamente (*alguns aplaudiments*) mediante padrones masivos en los locales de los ayuntamientos, en los que todos ustedes gobiernan, o legalizada mediante acuerdos multipartido, desde el PP al PSOE pasando por los separatistas y los filoetarras. Todos juntitos votando «sí» a las regularizaciones masivas.

Mientras, sangran a impuestos a los catalanes que trabajan y pisotean a los catalanes que necesitan una ayuda y reparten nuestro dinero entre los que han venido a destruir Catalunya y a sembrar el caos y la inseguridad.

Odian tanto España, ustedes los de Junts, Esquerra y los socialistas, que han preferido que se hable árabe antes que español, que se coman kebabs antes que tortilla de patata, fomentando la inmigración masiva para desdibujar nuestros barrios, para borrar cualquier atisbo de España de cada rincón de Cataluña.

Ustedes han islamizado Cataluña, regando de ayudas pagadas con nuestros impuestos a los que vienen a imponer su cultura y a eliminar la nuestra. Mientras, los catalanes dependientes mueren abandonados y maltratados por la administración, la administración que son todos ustedes, socialistas y separatistas.

Y hoy es más de lo mismo, porque ustedes saben que todos esos nuevos inmigrantes ilegales, que regularizarán los socialistas a los que ustedes dan apoyo y mantienen en la Moncloa, parasitarán nuestros servicios y nuestras ayudas y que serán los que disfruten de unos derechos y de unos privilegios que no les corresponden. Unos derechos y unos privilegios robados a los catalanes vulnerables.

Y en realidad, de esto va esta propuesta, de nada más. Para los separatistas va de más dinero, más ayudas a los inmigrantes, más islamización, menos España. Y para los socialistas va de más dinero, más ayudas a los inmigrantes, más votos. Es el resumen que hay hoy en esta moción. Y entre unos y otros financian el recambio cultural y la violencia importada a Cataluña con el dinero de las ayudas sociales. *(Alguns aplaudiments.)*

Veo que, una vez más, la consejera de Derechos Sociales ha declinado estar presente en el pleno. Seguro que se ha buscado otra de sus buenísimas excusas. En VOX nos parece que una gestión como la de la consejera que ha conseguido que haya crecido un diecisiete por ciento la lista de espera de dependencia en solo un año y que mueran más de 9.400 catalanes dependientes esperando una ayuda mientras regala cantidades ingentes de dinero, tales como los 4.500 euros mensuales para manutención de cada uno de los MENA que ha traído, a empresas tales como Resilis o Mercè Fontanilles, investigadas por fraude precisamente por la Fiscalía por enriquecerse con la inmigración ilegal, debería estar aquí hoy y no hacer el feo que nos hace constantemente.

Pero bueno, de esto va el Gobierno socialista, no?, –y termino, señor presidente. La consejera de Derechos Sociales, riéndose de las víctimas de su gestión, Óscar Puente riéndose de las víctimas...

El vicepresident segon

Diputada, se li ha acabat ja...

María Elisa García Fuster

Y el señor presidente del Gobierno, Pedro Sánchez, riéndose de todos los españoles.

Gracias.

El vicepresident segon

Pel Grup Parlamentari de Comuns té la paraula la senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresident. Hi ha experts en parasitisme polític i d'altres ens estimem més l'expertesa en drets i garanties de la ciutadania. Es tracta, la moció que se'ns porta a consideració, d'una moció que fa un inventari de temes pendents en matèria de polítiques socials al nostre país que afecten diversos col·lectius i que presenten problemàtiques diverses, amb propostes totes elles tan rellevants com l'aplicació municipal del codi d'accessibilitat, el decret d'escola inclusiva, amb uns dèficits que tothom coneixem i que, per tant, no cal desgranar amb detall.

L'escola pública amb una dotació per a alumnes amb sordesa, l'intèrpret de llengua de signes a l'atenció sanitària, la inversió per semàfors destinats a persones amb discapacitat visual, el sistema de discapacitat i dependència –en tindríem per hores només amb el sistema de discapacitat i dependència, tant pel que fa a l'exercici de les competències pròpies com per a la reducció del temps d'espera, evitant duplicitats–, o la capacitat en l'atenció a l'usuari de Renfe Rodalies pel que fa a aquelles persones en situació de dependència o persona gran.

La convocatòria d'ajuts PUA, ho ha dit la diputada Berenguer, amb un retard absolutament intolerable, el desenvolupament del pressupost personal, el suport als centres especials de treball –que també n'hem parlat avui abastament– o garantir la figura de l'auxiliar esportiu arreu del territori per garantir la pràctica esportiva en equitat, així com la xarxa d'unitats d'expertesa clínica per a les persones de talla baixa.

Qüestions totes elles mereixedores de protecció en una o altra manera i que, per tant, motiven que el nostre grup, tot i posicionar-nos per punts, fem suport a bona part de les mateixes.

És cert que vostès i nosaltres tenim models contraposats en matèria de polítiques socials i tot i que en la part expositiva de la moció assenyalen que el Departament de Drets Socials i Inclusió ha d'exercir plenament el seu paper com a garant del dret

de les persones més vulnerables, també és cert que algú ho haurà de fer donada la seva acció política dels últims dies.

Tanta preocupació per les persones més vulnerables –que nosaltres compartim, que ens sembla necessària i ens sembla adequada–, ens resulta un tant incompreensible quan l'expressió procedeix del mateix grup que fa només dos dies després d'haver deixat caure l'escut social a l'Estat, només dos dies, doncs, ha fet quelcom tan cruel com deixar les pensions sense actualitzar, amb l'argument que van amb un decret amb d'altres coses.

Amb quines coses i amb quina mesura perjudiquen els catalans i les catalanes? Doncs, amb mesures tan absolutament agressives cap a la població catalana com, per exemple, doncs, garantir l'actualització de l'ingrés mínim vital; la pròrroga del salari mínim interprofessional; la garantia de no deixar abandonades milers i milers de llogateres a qui se'ls compleixin els seus contractes aquest 2026; la prohibició de talls de llum, aigua, gas a persones vulnerables, és a dir, garantir que les persones amb pobresa energètica estan protegides, també amb una pròrroga del bo social elèctric; la suspensió dels desnonaments per a les persones vulnerables, no en cas d'ocupació, sinó per impagaments; les mesures per a la jubilació avançada de col·lectius de risc.

I, a més a més, ho fan amb el Partit Popular i amb VOX, que acabem de veure un exemple de la seva enorme sensibilitat en la matèria. Perquè hem de dir que, de tant en tant, els extrems es toquen i aquest sembla ser el cas. Això seria una mostra més de, en certa manera, aquest model que representa la mercantilització de la vulnerabilitat.

Nosaltres confrontem els drets contra el negoci. En certa manera, s'està partint d'una premissa perillosa, que els drets socials són una oportunitat de negoci. I quan s'introdueix l'ànim de lucre en la gestió del que és de tots, el benefici empresarial sempre acaba passant per davant del benestar de les persones.

Una plaça pública no pot ser un cost, és una responsabilitat col·lectiva que ha de ser gestionada des d'allò públic per garantir la dignitat de les condicions de vida de les persones més vulnerables. I d'aquí també, que ens resulti en certa manera incompreensible rebutjar l'oportunitat d'accedir a una eina per obtenir majors recursos

posats al servei de la millora de les condicions de vida de la ciutadania, com és el cas del finançament.

Perquè en el moment en què un té l'oportunitat de gestionar el que no pot ser és que la primera temptació sigui externalitzar malgrat poder accedir a aquests recursos. La sobirania d'un país no es construeix –i acabo, vicepresident– venent els serveis públics a trossets al millor licitador. La sobirania es construeix amb uns serveis públics forts, universals i de gestió directa, perquè, en cas contrari, parlem de la burocratització, de l'exclusió.

Volem ciutadans amb drets garantits per l'Estat i no un país a dues velocitats, un per a qui s'ho pot pagar i un altre de segona per a la resta. Entre les dues ànimes del grup que ens porta aquesta proposta, esperem i desitgem que s'acabi per imposar la que està al darrere de la moció que avui ens proposen.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies. Gràcies, diputada. I a continuació també, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Mixt, la senyora Maria Rosa Soberana i Bonet. Rosa Maria, té raó, diputada. Disculpi.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, vicepresident. El sistema d'atenció a la discapacitat i la dependència de Catalunya ha acumulat anys de retards i de manca de recursos. Com es garanteix l'autonomia sense pressupostos personals i universals? Com es proporciona un bon servei si falta personal als centres i es retalla en equipaments?

La moció proposa obrir una línia de suport econòmic i tècnic als ajuntaments. La normativa ja ho preveu, però no es dota dels suficients recursos. És important que l'educació inclusiva, tan necessària com mal finançada, tingui una menció a part.

Serveis que han de col·laborar per compartir coneixements, experiències i materials didàctics específics amb la finalitat d'oferir una atenció educativa de qualitat a tots els alumnes. I en la pràctica ens tornem a trobar que falten recursos. A Aliança Catalana ens preocupa que l'educació inclusiva, tan necessària com mal finançada, tingui una menció a part.

La xarxa ferroviària de Rodalies de Renfe. La normativa demana un tracte adequat a l'usuari. Irònic, no? Una resolució recent del Parlament sol·licitava implantar un pla de formació integral perquè tot el personal de Renfe tingui un tracte adequat i inclusiu amb les persones amb discapacitat o gent gran i que tot el personal entengui el català bàsic.

Catalunya té competències exclusives en serveis socials i en dependència. Per tant, el Govern ha de defensar-les i blindar-les. Molts països d'Europa ja ho fan i, fins i tot, experiències pilot a casa nostra han demostrat l'estalvi de recursos i l'augment de l'autonomia de l'usuari.

És urgent reformar el sistema de valoració de la discapacitat i la dependència. Avui hi ha dues proves separades o paral·leles, una per a la discapacitat i una altra per a la dependència, que generen totes les duplicitats. Això s'hauria de fer coincidir amb els recursos públics, amb les necessitats reals de cada persona, acabant amb aquesta burocràcia inútil.

Pel que fa al suport laboral, cal blindar i finançar els equips multidisciplinaris dels centres especials de treball, especialment per atendre casos d'envelliment prematur als treballadors amb discapacitat.

Finalment, la moció defensa drets i serveis complementaris com crear un programa d'auxiliars esportius a tot Catalunya, en línia d'aquesta Carta Europea de l'Esport, perquè qualsevol persona amb dificultat física pugui practicar l'esport amb suport, amb professionals i amb protocols i reconèixer legalment aquesta figura.

També inclou una mesura de salut poc coneguda, crear una unitat clínica especialitzada de talla baixa abans del 2026. Actualment no n'hi ha cap i les persones amb nanisme han d'anar en serveis dispersos. La moció demana designar-ne almenys un per fer seguiment de les displàsies esquelètiques.

En definitiva, es tracta de reconèixer la necessitat de tractaments mèdics centralitzats, genèrics i de rehabilitació per a la discapacitat congènita i donar-li l'empenta normativa.

En síntesi, aquesta moció vol fer efectives les polítiques ja aprovades i estendre'n de noves. Moltes responen a normes vigents, acords parlamentaris sobre la llengua de signes que el Govern no aplica

Fitxer 26

plenament. D'altres són propostes noves però basades en principis ja recollits. El Govern ha de defensar la llei i el dret, i corregir l'enfonsament de l'assistència actual. S'han de dotar de més recursos i garantir els drets existents. Només amb un enfocament centrat en la persona i amb la voluntat política i valenta, s'assolirà l'autonomia i la dignitat que la llei promet per a tothom.

A Aliança Catalana només ens resta fer-nos una pregunta que és, de fons, incòmoda, però que és inevitable: per a què serveix reconèixer drets si després no es garanteixen? De què serveixen estratègies si no tenen pressupost? Quin sentit té parlar d'igualtat si el sistema continua generant exclusions?

Encara som a temps de canviar aquesta lògica, però això exigeix passar del relat a l'execució, de la gestió fragmentada a una visió transversal, de la provisionalitat a compromisos estables. No es tracta de fer miracles ni d'inventar res de nou. Es tracta de complir, de prioritzar, d'actuar pensant en l'impacte real de cada decisió. Simplement es tracta de governar amb seny i ordre. Es tracta de ser un país independent.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. I ara per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Isaac Padrós i Suarez, per un temps límit de dos minuts.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, vicepresident. Gràcies, diputada Berenguer. Diputada Castillejo, diputat Mateo, diputada Lozano, gràcies per la predisposició i l'entesa per la millora del text. Diputat Campuzano, gràcies també. Sap vostè millor que moltes de les necessitats

són masses i que les propostes haurien estat totes molt ben acceptades. Suposo que també sap que el que necessitem per cobrir totes aquestes necessitats és el concert econòmic i no propines. De fet, recordo que Esquerra Republicana va ser dels primers en alertar de l'espoli fiscal. I només un detall: per implementar el decret de l'escola inclusiva, ja només aquest decret, necessitaríem més de 6.000 milions d'euros.

I als diputats que donen suport al Govern, dir-los compte, compte amb allò que avui aprova el Parlament i que no és compleixi, perquè són vostès qui hauran de donar explicacions a les persones i famílies. Els exigirem explicacions i ho farem principalment perquè vostès no poden menystenir el que aprova el Parlament de Catalunya.

I senyors del Govern, per més que siguin govern, no tenen cap autoritat per menystenir el que aprova el Parlament. I ja els avanço ara que en cas d'incompliment, que ja ho donem per fet, que no compliran, demanarem informe d'incompliment i, en funció de la resposta a aquest informe, demanarem empara a la Mesa.

I parlant d'esmenes, i contextualitzo, diputat socialista, vostè em parla de calaix de sastre. Jo li parlaré de desastres, però només n'hi posaré un perquè no tinc gaire temps. Fa més d'un any que l'Arboç disposa d'una estació de tren nova soterrada que ha costat 2,9 milions d'euros. Estació soterrada amb tres ascensors, tres ascensors que encara no estan en funcionament. Així és com ens tracta Adif, Rodalies, la consellera Paneque i la consellera Martínez Bravo a les persones que necessitem ascensor. I per cert, disculpi, eh? Govern de qui?

Per això insto el poble de Catalunya a presentar una esmena a la totalitat al Govern. Catalans, les coses no canvien per si soles; les coses canvien quan fem el primer pas. Fem-lo, un pas valent per dir prou. Patriotes catalans, diguem prou tots junts. El 7 de febrer, tothom al carrer.

Gràcies.

El vicepresident segon

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda un cop substanciat el punt 25 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a afrontar la crisi demogràfica a Catalunya

302-00195/15

Passem ara al punt 24 d'aquest ordre del dia..., perdó, al 23 d'aquest ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per afrontar la crisi demogràfica a Catalunya. La presenta el Grup Mixt, i per exposar-la, té la paraula, per un temps de cinc minuts, la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Permetin-me saludar els membres de l'associació Renaixença Demogràfica que avui ens acompanyen a l'hemicicle. Agrair la tasca desinteressada que feu per reconduir el país. Molta sort i encerts.

El creixement poblacional de Catalunya fa anys que és sostingut i que no emana de la natalitat pròpia, sinó gairebé en exclusiva dels fluxos migratoris massius i invasius que rebem d'altres continents. La manca de polítiques d'integració efectives i la subordinació de Catalunya a l'Estat espanyol impossibiliten l'absorció natural d'aquests fluxos i la seva incorporació plena a la nostra nacionalitat.

La proliferació de contracomunitats organitzades concentrades en determinats barris o zones i el control, pressió i coacció que exerceixen sobre el seu entorn immediat impossibiliten l'assimilació dels nouvinguts a la nostra llengua, cultura, ètica, valors i tradicions. Això deriva en la residualització progressiva del nostre poble, que cada cop és percentualment menys nombrós, havent de competir amb nacionalitats forasteres pel domini polític i cultural del país.

Els episodis de catalanofòbia han deixat de ser anecdòtics per convertir-se en el pa nostre de cada dia i els drets lingüístics dels catalanoparlants s'han esfumat davant una immigració irrespectuosa i bel·ligerant que no només qüestiona la necessitat d'integrar-se a la nostra cultura, als nostres valors i al nostre mercat laboral, sinó que

sovint posa en dubte les lleis civils per les que ens regim i els drets i llibertats que amb tant d'esforç hem assolit.

La crisi demogràfica sense precedents, ocasionada per la incontinença immigratòria de diferents governs espanyols i catalans, posa en risc la pervivència de la nostra identitat i la continuïtat d'un model de civilització, l'occidental, que ens ha permès progressar i empoderar-nos.

Catalunya ostenta la taxa de natalitat més baixa d'Europa, 0,87 fills per dona. El 2024 només el nou per cent dels nadons nascuts al país tenien ambdós progenitors nacionals. Més del noranta per cent tenien almenys un progenitor nascut a l'estranger. Segons projeccions de l'Idescat, el 2040, els habitants amb progenitors nascuts a fora superaran els autòctons. I el 2050 els catalans serem amb prou feines un terç de la població.

Aquesta substitució demogràfica no només atempta contra la continuïtat històrica de la nostra nacionalitat, sinó que enterra la viabilitat econòmica i logística del tan reivindicat estat del benestar.

L'abús sistemàtic que fan dels serveis públics i socials els immigrants procedents del Marroc i de països sud-americans supera amb escreix la contribució neta a les arques. Gairebé la meitat de les ajudes de renda garantida de ciutadania s'adjudiquen a persones nascudes fora del Principat, moltes arribades fa menys de dos anys. Els reagrupaments familiars són un flagell per al sistema i per als contribuents, col·lapsen aules, cronifiquen llistes d'espera hospitalàries i obliguen l'Administració a subsidiar indefinidament.

En comptes d'invertir recursos públics en potenciar la natalitat autòctona i en dotar d'avantatges i bonificacions les famílies nombroses del país, els governs han preferit subvencionar aquesta substitució demogràfica i asfixiar fiscalment els catalans, que avui dia no poden permetre's tenir fills, però que paguen via impostos la manutenció de milers d'immigrants.

No volem importar més depredadors del sistema públic. Si cal mà d'obra, que vinguin amb contracte de treball, i que en finalitzar el contracte se'n tornin cap a casa. Una cosa és venir a guanyar-se la vida i una altra de ben diferent és venir a complicar-nos-la.

La demografia és poder. Perdre el control demogràfic del país és renunciar a la nostra continuïtat nacional, però també al grau de civilització assolit. L'avenç poblacional de cultures que no respecten el nostre marc de drets i llibertats, que es regeixen per principis religiosos de fa 1.400 anys i que qüestionen els sistemes democràtics europeus, suposa un canvi de paradigma per a les futures generacions de catalans. De debò que aquest és el futur que somien per als seus fills i nets?

És hora de declarar l'emergència demogràfica i començar a capgirar aquest mal pronòstic. Calen incentius econòmics i fiscals per a famílies nombroses autòctones. Elaborar un pla nacional de recuperació demogràfica que ens permeti augmentar progressivament els índexs de natalitat, limitar l'accés als serveis públics gratuïts, redefinir el sistema de pensions per garantir-ne la continuïtat i reactivar la declaració unilateral d'independència que ens permeti restituir l'Estat català i exercir un control fronterer estricte i eficient.

Mentre el PSOE, apuntalat per Junts i Esquerra, proposa regularitzacions massives d'immigrants il·legals, nosaltres apostem per capgirar la tendència actual i recuperar el domini cultural, ètic i demogràfic de la nostra terra. Perquè un Estat català lliure, pròsper, segur i occidental no només és possible, és imprescindible per garantir el futur i benestar dels nostres descendents. Posem fil a l'agulla?

El vicepresident segon

Ara té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per un temps també de cinc minuts, en nom del Grup Parlamentari de VOX, la senyora Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, vicepresident. Ander, Osayd Moussaoui El Airboui, Eiden David, Thais, Alda Joana, Ishaqa Sawaneh, Gurnawab Singh, Sira, Nadir. Aquests són els noms dels primers naixements a Catalunya el 2026, i això no és una casualitat. No és una cosa que hagi caigut del cel, sinó que és la realitat que estem vivint aquí, a Catalunya. Perquè Catalunya encapçala, dins del conjunt de tot Espanya, els pitjors indicadors d'una crisi demogràfica sense precedents. I això, precisament això, ja ho denunciava VOX, va ser el primer, de fet, en fer-ho fa cinc anys en aquesta tribuna. *(Alguns aplaudiments.)*

El gener de 2026, per entendre què està passant, no cal anar a barris de l'Hospitalet, de Terrassa, de Sabadell, barris profundament transformats per la immigració, perquè n'hi ha prou amb passejar per qualsevol carrer de Catalunya per ser conscients, per adonar-se'n, de que estem davant d'una emergència demogràfica, sí, però sobretot estem davant d'un procés de substitució demogràfica premeditat. I dic premeditat perquè hi ha responsables de que Catalunya sigui irreconeixible a dia d'avui.

I aquests responsables i aquests promotors a Catalunya és el separatisme, són els separatistes. Va ser, per exemple, Jordi Pujol, a qui, per cert, Aliança Catalana ha elogiat en diverses ocasions, qui als anys 2000 assenyalava, per exemple, el Marroc com un aliat estratègic de Catalunya. També va ser ell qui el 2003 va obrir una delegació de la Generalitat a Casablanca dedicada a oferir feina a Catalunya a ciutadans marroquins. Es veu que tothom a Catalunya tenia feina. I no s'acaba aquí, perquè resulta que Artur Mas va declarar que no li importaria tenir una neta musulmana sempre que, com a requisit mínim, parlés el català. I podríem seguir, però se'ns acabaria el temps.

Però, clar, què passa? Que ara resulta que ve la senyora Orriols i diu que no és com la resta, eh?, que és separatista, però una mica diferent, no? Què passa?, que Aliança Catalana defensa fil per randa les mateixes tesis que Jordi Pujol, que Artur Mas que Esquerra, que per exemple la CUP, i, sí, canvia l'embolcall, però el fons és el mateix. I potser hi té alguna cosa a veure, doncs, que la senyora Orriols fos afiliada a Esquerra Republicana.

Per tant, diguin la veritat. I és que a vostès els molesten igual els espanyols nascuts fora de Catalunya que els islamistes que tanquen les dones en presons de tela (*alguns aplaudiments*). Perquè per a vostès l'únic element clau d'una construcció de la identitat és la llengua i, per tant, és que ho estan demostrant, dia rere dia, denunciant pimes i denunciant comerços petits, familiars catalans pel simple fet de no retolar en català.

I és que aquesta és la seva política real, és a dir, acabar amb el català honrat mentre presumeixen de patriotisme. I, per tant, el seu amor per Catalunya és totalment nul —és totalment nul. Perquè el que realment els mou és l'odi, és l'odi cap a tot lo

espanyol, renegant de la seva història i a la vegada també renegant de la seva identitat. *(Alguns aplaudiments.)*

Per tant, no ens facin perdre el temps amb aquesta moció, perquè jo els hi dic clarament: no donarem suport a una moció que pretén que un espanyol nascut, per exemple, a València tingui menys drets a Catalunya que un nascut a Tortosa. I una moció que, a la vegada també posa en dubte l'accés als serveis públics d'un espanyol nascut, per exemple, a l'Aragó. Per tant, no ens hi trobaran en aquest sentit.

Dit això, no puc acabar sense referir-me a l'acord

Fitxer 27

del Partit Socialista i Podemos per la regularització, un cop més, de més de mig milió d'immigrants il·legals. Un acord que només celebren dos actors de la societat. Els traficants de persones, que veuen com el seu model de negoci compta amb el segell i l'aval no de la Moncloa, sinó també de la Generalitat, i els immigrants de tot el món, que veuen que entrar il·legalment a Espanya no té cap mena de conseqüència.

El separatisme i el bipartidisme insisteixen, doncs, en un suposat dret universal a emigrar, i sento dir-los que no existeix aquest dret universal. El que sí que existeix, per exemple, és el dret a romandre a la teva pàtria, el dret a l'arrelament, el dret a cuidar la teva família, la teva comunitat. I aquest és el dret que existeix i que, per tant, des de VOX defensarem i reconstruïrem.

I mirin, aprovar aquest acord en aquest moment, després de tot el que ha passat, és especialment miserable i indecent. Sí, perquè s'omplen la boca parlant de justícia social mentre regalen els papers *por real decreto*, no?, per pur interès electoral.

Per cert, interès electoral que és entre fosc i repugnant. I el pitjor de tot és que ho fan en un context en què els espanyols patim un Govern criminal que asfixia les famílies a impostos, regala els nostres diners als de fora i acaba, una rere l'altra, amb la vida i el futur de milers d'espanyols.

Per tant, des de VOX ho tenim molt clar, perquè és de sentit comú. A Catalunya i a la resta d'Espanya no hi cap ni un més.

Gràcies.

El vicepresident segon

A continuació, per fixar la seva posició, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Gràcies, vicepresident. Conseller, diputats, diputades. Llegint la moció d'Aliança vaig pensar: «Que fàcil ho fan tot.» A Catalunya tenim un problema i és sempre culpa dels mateixos i tot resolt.

Doncs no. Cal analitzar la situació sense populismes. Cal rigor i posant sempre, pensant sempre què necessita Catalunya i on som. Doncs estem immersos en un context on les dades ens diuen que a Europa i a Catalunya la població envelleix, que cada vegada hi ha menys naixements, però, en canvi, continuen augmentant les necessitats socials.

I, en aquest panorama demogràfic, la immigració agafa un paper rellevant. I és aquest repte demogràfic que ha fet que les costures dels serveis públics estiguin tensionats. Però això vol dir tothom fora? Què fem amb les necessitats de les empreses que constantment ens diuen que no troben personal? O en el petit comerç, que n'hi ha molts que han de tancar perquè tampoc troben qui hi vagi a treballar amb ells?

Perquè parlem clar, Catalunya sempre ha estat un país d'immigració, sempre, i no hem deixat de ser el país que som, sinó que hem anat construint tots conjuntament. I no volem caure en el fals relat que ara sí, ara desapareixerem.

El que si cal és actuar, i actuar davant de qualsevol problema, perquè nosaltres no amaguem el cap sota l'ala, com fan vostès. Perquè miri, quan el país viu un dels casos més gran dels darrers anys, què han fet vostès? Callar. I callen, suposo, perquè el desastre que hem viscut aquests dies no el poden culpar a la immigració, oi?

Rebre en poc temps molta immigració com a país, com ha passat a Catalunya, sense eines, sense planificació i sense un finançament per assumir-la, ha impactat, i molt, els nostres pobles i ciutats. I les alcaldies estan patint, ja que no poden atendre totes les necessitats com volen per als seus ciutadans.

I la gent no s'equivoca quan diu que hi ha barris i escoles tensionades, llargues llistes d'espera, serveis públics al límit o que falta habitatge a preus assequibles. Però el problema, i que quedi clar, no és qui arriba, sinó com gestionem l'arribada i la seva integració laboral i social.

Nosaltres mai ho solucionarem amb segons quins discursos, però tampoc amb un campí qui pugui, i aquí no passa res, ja que ni d'una manera ni de l'altra no es resol res.

El que cal és gestionar, perquè gestionar vol dir planificar, vol dir saber quanta gent arriba, quanta gent podem assumir com a país i què fem i com la fem una integració real, és a dir, amb un ple domini de la llengua i la cultura catalana, amb drets i deures i amb els valors de respecte, convivència i de la cultura de l'esforç. I un cop aquí, tots som persones amb drets i deures, però som persones.

Cal encarar aquest repte i no negar-lo, però amb solucions reals, no amb paraules buides i cridaneres. Per això, des de Junts defensem i reivindiquem tenir la capacitat de decisió i de gestió de les polítiques de migracions, i tenir recursos, és a dir, un bon finançament. Repeteixo, un bon finançament.

Mirin, nosaltres volem que Catalunya sigui capaç de generar oportunitats de vida per a tothom, a on tothom faci realitat el seu somni. Per un país que estimem i que volem que també estimin tots aquells que vinguin a viure, sempre amb respecte amb la nostra cultura i sempre en català.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, conseller. Avui Aliança Catalana ens porta una moció, suposadament, sobre demografia, carregada de paraules gruixudes, crisi, col·lapse, dades alarmants, pèrdua d'identitat. Però quan deixem els adjectius i llegim les propostes, la realitat és molt més senzilla.

Això no és una proposta per fer avançar i per fer créixer Catalunya. És una proposta per fer-la més injusta, socialment més feble i democràticament més pobre. Diuen que volen fomentar la natalitat, però assenyalen com a problema que els naixements siguin els fills de mares nascudes a l'estranger.

Senyora Orriols, des de Jaume I i Pere el Gran fins a Lamine Yamal passant per Pau Casals, Villarroel, Rosalia, tots ells són fills de mares migrades. Catalunya és plena de catalanes i catalans, fills de mares nascudes a l'estranger. Catalans i catalanes que han ajudat a fer millorar aquest país.

Suposo que es referien a això quan vostè, senyora Orriols, va publicar a les xarxes una fotografia dels primers nadons nascuts a Catalunya el 2026, insinuant que, com que no eren rossos i d'ulls blaus, com vostè, no eren prou catalans. Això no és política demogràfica; això és política, xenòfoba i racista.

Deixa'm dir-li una dada que trencarà tot el seu relat. Des del 2010, tot i que la població catalana ha crescut en gairebé un milió, els naixements de pares nascuts a l'estranger es manté al voltant de vint mil infants del 2010 al 2024. De fet, el 2024 van néixer 5.500 nens i nenes menys que el 2010. Tots els catalans tenim un problema natalitat, hagin nascut on hagin nascut les seves mares.

Quan assenyalen famílies, quan posen barreres i quan estableixen filtres, qui acaba pagant-ho són sovint les criatures, i això, en qualsevol democràcia digna, és absolutament inacceptable.

El que vostès proposen ens acosta a models de persecució social com els que avui veiem en alguns estats dels Estats Units, on forces com l'ICE criminalitzen, empresonen i fins i tot maten de manera indiscriminada deixant imatges tan esfereïdores com la detenció d'un nen de cinc anys a Minneapolis. Aquest és el model que vostès admiren i volen per a Catalunya?

La seva moció és també una exhibició preocupant d'ignorància, d'ignorància jurídica. Proposen mesures que vulneren la legislació vigent i el marc competencial de Catalunya. Volen governar, però no entenen ni el funcionament bàsic del nostre sistema jurídic, i això és molt greu, perquè la ignorància, quan governa, fa molt de mal.

I arribem al moment més surrealista. Diuen que la solució a la baixa natalitat passa per un gir de cent vuitanta graus als mitjans públics. O sigui que la gent no té fills perquè mira la televisió equivocada, no perquè no pot pagar un lloguer, no perquè té contractes precaris, no perquè no pot conciliar. No, el problema, senyor Orriols, és 3Cat.

Això és o penses com jo o t'arreglo la televisió, i ja els coneixem aquests arregladors. Comencen amb els mitjans, continuen amb l'escola i acaben dient-nos qui és bon català i qui no. Això no és política demogràfica; això és control ideològic.

Parlen de sobirania, fins i tot de la DUI, però no per ampliar drets, sinó per tenir més poder per excloure. Esquerra Republicana vol la independència, per sumar, per protegir i ampliar drets. Volem la independència per fer avançar el país.

Miri, senyora Orriols, d'excalcalde a alcaldessa. Quan governes posant traves a l'empadronament i convertint un dret bàsic en una batalla ideològica, no fas gestió; fas política de la sospita. Dius a una part dels teus veïns que no són benvinguts, i això ho paga la cohesió, la convivència i, sobretot, els infants.

I permeti'm una ironia final. Ens parlen molt d'identitat catalana, però després penja la bandera espanyola al balcó municipal. Amb la primera notificació judicial, amb la primera carteta en va fer prou, senyora Orriols. No va trigar ni una setmana a penjar-la. Què va passar, senyora Orriols? Potser tenia por de perdre la pagueta que de tant ens parla?

Algun dels alcaldes i polítics que vostè insulta i menysprea van posar les urnes i van patir presó i exili. Van demostrar deu vegades més dignitat que vostè, senyora Orriols, deu vegades més. Si Guifré el Pilós aixequés el cap, senyor Orriols, quina vergonya que passaria amb vostè. Molta boca amb Catalunya, molta confusió amb els símbols, molta pàtria a les paraules, i, a l'hora de la veritat, una escena que sembla una paròdia.

La Catalunya que volem, des d'Esquerra Republicana, és una nació que suma, inclusiva, que cohesiona i que garanteix drets i llibertats.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bien, Cataluña es evidente que vive un grave problema demográfico; una natalidad hundida; jóvenes que no pueden formar una familia porque no pueden acceder a una vivienda; salarios que no permiten llegar a final de mes y servicios públicos tensionados.

Pero en esta moción tengo que marcar una línea muy clara. Nosotros defendemos políticas de natalidad para todas aquellas familias que viven, trabajan y contribuyen en Cataluña, sin preguntarles cuál es su ideología ni en qué parte de España nacieron sus abuelos.

Defendemos ayudar a quien cumple la ley, a quien cotiza, a quien se esfuerza y a quien quiere sacar adelante a sus hijos. Pero la moción para Aliança lo principal es la independencia, es declarar la independencia. Es decir que para usted lo principal es quién es independentista y quién no lo es, pero para los catalanes lo principal es quién cumple la ley y quién no, quién aporta y quién no, y quién respeta las normas y quién viene para saltárselas. Será cuestión de prioridades.

La gente deja de tener hijos porque no puede pagar un piso, porque no tiene estabilidad laboral, porque conciliar se ha convertido en una yincana y porque formar una familia es hoy un lujo. Y ahí es donde debemos actuar.

Decir que la inmigración descontrolada es una lacra para Cataluña no es racismo; es sentido común. Y negarlo ha sido la gran estafa y la gran irresponsabilidad de la izquierda y del separatismo, que han preferido mirar a otro lado mientras los problemas creían.

Aquí se tiene que entrar de forma legal, ordenada, con contrato de trabajo y con integración desde el minuto uno. Quien llega para respetar las normas, aprender la lengua, cumplir la ley y aportar al sistema se queda, y quien no se larga.

Eso es justicia social, eso es proteger el estado del bienestar, porque el estado del Bienestar no se cae a trozos por sí solo. Lo tiran quienes lo usan sin contribuir y quienes políticamente han sido responsables de que esto pase.

Y cuando se dice esto, se pasa a hablar de discursos de odio y se intenta callar a quien describe la realidad, pero la realidad no desaparece porque la censuren, porque no hay integración real, no hay ascensor social, no hay exigencia y no hay autoridad en la Cataluña de hoy.

Y ahora, el Gobierno de Sánchez pretende rematar la jugada. Quieren regularizar a más de medio millón de inmigrantes ilegales, y, para ello, solo hará falta acreditar que llevan cinco meses residiendo en España. Con el tique del kebab te sirve.

Han convertido este país en una distopia. Para que a un anciano que ha cotizado toda la vida le den plaza en una residencia se tarda de uno a tres años. Si te ocupan el piso, la justicia tarda de quince a veinte meses en devolverte la casa. Para que una persona dependiente acabe cobrando la ayuda ha de esperar más de once meses.

Hay catalanes que pasan seis meses para recibir una visita en el traumatólogo o en el

Fitxer 28

urólogo y hay operaciones que se demoran más de un año y medio. Pero en cambio, para legalizar habiendo entrado en este país con una patada en la puerta, sólo necesitas cinco meses y ni demostrar que quieres integrarte y demostrar que vienes a contribuir. Esto es una puñetera vergüenza nacional (*aplaudiments*).

Están creando un país donde cumplir la ley se castiga y saltársela se te premia. Van a regalar derechos a quien ha llegado a este país ya delinquiendo de buenas a

primeres, mientras siguen dejando al final de la lista de prioridades a mayores, a enfermos, trabajadores y a jóvenes. Y dentro de las cosas indignantes es que esta regulación es tan masiva que aquí se va a colar todo quisqui, delincuentes incluidos, porque gracias a la incompetencia del PSOE y del PSC, en Cataluña, los procedimientos judiciales tardan una media de veinte meses hasta iniciar la sentencia, eso quiere decir que muchos de ellos serán condenados una vez Pedro Sánchez y todos ustedes ya les hayan regalado la residencia en España. Esto es un efecto llamada masivo. El mensaje es claro: llegar a España de forma ilegal tiene premio, entra sin papeles, no cumplan las normas y el Estado te va a tratar como a un VIP.

En Cataluña, las primeras informaciones dicen que van a regularizar a 150.000 ilegales. ¿Y esto a quién afecta? A ustedes desde luego que no, va a afectar a aquellos barrios más humildes que ya están saturados, El Remei, Rocafonda, Can n'Anglada..., y muchos otros barrios donde la concentración de inmigración del norte de África que no se ha adaptado ha ido acompañada de degradación del espacio público, de problemas en la convivencia, ocupaciones, incivismo y delincuencia.

Y ahora, lejos de corregir ese error, el Gobierno de España decide multiplicarlo. Con la regularización masiva, además, tendrán acceso a ayudas y recursos; a más todavía, sin haber demostrado integración, ni siquiera un esfuerzo para cumplir la ley. Esto no es progresismo, es injusticia social. Cataluña no necesita ni buenísimo ni discursos vacíos, necesita orden, ley y sentido común –se lo digo cada vez que salgo a esta tribuna–, necesita un Estado que protege a quien cumple y que castigue a quien no cumple las reglas. Necesita recuperar la autoridad y la convivencia. Contra todo eso están ustedes, y a favor de todo eso trabajamos nosotros.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat.

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president.

Avui tenim una moció sobre demografia de Aliança Catalana. En realitat, la senyora Sílvia Orriols va deixar molt clar el dia 2 de gener quines són les seves propostes, així com quin és el seu nivell de propostes discriminatòries estructurals. Mire, vostè va fer un tuit en el que publicava quatre fotos del Govern en el que felicitava els primers nascuts l'any 2026 en cada regió sanitària, com és tradició. Vostè va fer un tuit animant a votar a Aliança Catalana mostrant aquestes fotografies i el seu nom dient que calia, no?, donant a entendre que cal solucionar aquesta situació. I és que a veure, quin problema representen per a vostè aquests quatre nadons catalans nascuts l'1 de gener als nostres hospitals? Quin problema representen per a vostè aquestes quatre famílies dels quals l'única cosa que vostè coneixia quan va fer el tuit era el seu color de pell i el seu nom? El nom de quatre nadons? Ja veig que la portaveu, a la diputada de VOX també li ha agradat aquesta línia. El problema era que no són blancs? Que els seus pares tampoc ho eren? Que el seu nom no és català, segons el vostre criteri? Alda Joana, Gurnawab, Ishaqa, Thais. Sí, també són catalans i catalanes (*aplaudiments*).

Vostè no sap res d'ells, no sap res de les seves famílies, i el que voldria fer, entenc, què és? Els voldria deportar, com ha deportat Trump, no?, ha detingut per deportar al nen Lian Ramos a Minneapolis conjuntament amb el seu pare? Aquesta és la seva proposta davant el naixement de quatre nadons a Catalunya?

Miri, quan vostè fomenta l'odi d'aquesta manera, i també quan ho fa l'altra seva versió de la Internacional de l'odi que tenen quan ho fan en espanyol, té conseqüències als nostres carrers, té conseqüències a les nostres escoles, té conseqüències a l'autoestima de nens i nenes, té conseqüències als centres de treball, i a més, el que estan fent és anar contra la convivència i contra la pau social a Catalunya. És molt greu aquell tuit que vostè va fer, i és molt greu la moció que vostè avui ens presenta. Però encara n'hi ha més, perquè vostè el que fa és assenyalar de manera continuada a sectors de la nostra societat. Vostè el que fa de manera continuada, per exemple, és assenyalar a una diputada d'aquesta Cambra, la diputada Najat Driouech, com ho va fer també uns dies després, a la que culpabilitza dels greus assassinats de l'Iran. Vostè no té vergonya? Vostè creu que

pot assenyalar a una diputada que representa els ciutadans de Catalunya i també als sectors que es poden sentir representats per la diputada? És una absoluta vergonya. Quan vostè l'ataca a ella, està atacant el conjunt sencer de la societat. Està atacant el que representa aquesta institució, el Parlament de Catalunya. Vostè assenyala i ataca sense complexos, simplificant, intoxicant, atiant i fomentant l'odi. Vostè està sobrepassant totes les línies vermelles i l'Estat de dret ha de respondre i reaccionar amb solidesa, aplicant la legalitat vigent; llei i ordre.

I hem de continuar reaccionant com Parlament. El silenci, i menys aquesta setmana, no és una opció. Treballarem perquè els primers nadons catalans nascuts el 2026, es diguin com es diguin i tinguin el color de pell que tinguin, creixin en una Catalunya democràtica, socialment justa i sense discriminacions, a pesar de vostès i l'extrema dreta que parla en castellà.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Aquesta moció no va de demografia ni va de natalitat. Aquesta moció va de drets i va, sobretot, de quin és el país que volem construir i al servei de qui volem construir. Aquest discurs que avui ens presenta, senyora Orriols, no s'aguanta. És un discurs contradictori, trampós. Parla de futur mentre construeix por, parla de país mentre divideix la classe treballadora, i parla de sobirania amb propostes que no mouen res.

Per començar, sobre la DUI. Plantejar ara l'aplicació d'una DUI, com fa el primer punt en aquest Parlament amb una majoria espanyolista clara, no és confrontació real, no genera força, no construeix poder, no s'acosta a cap ruptura. Plantejar-la en aquest context és treballar per Espanya; Aliança Catalana treballa per a Espanya. I quan vostè presenta aquesta crisi demogràfica com un problema d'origen i de composició de la població, quan el que tenim a Catalunya és una crisi de drets, de condicions de vida i de model econòmic, i quan deixem de banda aquest fals relat,

el que apareix és una realitat material. El problema no és qui arriba, el problema és el model econòmic. I aquí és on se li veu la trampa a la seva moció, perquè vostès assenyalen qui ho pateix i amaguen qui ho provoca.

El problema no són les persones migrades, el problema són els oligopolis, les patronals i els poders econòmics que decideixen aquest model i s'hi enriqueixen, i també les institucions que els sostenen. I quan es mira cap als costats, en lloc de mirar cap amunt, això és una decisió política, perquè vostès saben perfectament que no faran fora cap persona migrada, ho saben. El que volen no és expulsar ningú, el que volen és que visquin amb por, és que visquin sense drets, sense papers. Perquè així és més fàcil explotar-los. Això és l'esclavatge del segle XXI. Mantenir persones en la irregularitat garanteix l'explotació. És profundament funcional per a molts empresaris que volen mà d'obra barata, silenciosa i sense capacitat de defensar-se, i això amb el seu discurs, Aliança Catalana hi col·labora.

I encara una altra hipocresia que no podem deixar per alt. Els sectors que es menystenen en aquest discurs són els que sostenen el país cada dia. Les cures, la restauració, l'agricultura, la neteja i la construcció, que són feines dures, feines mal pagades, feines invisibilitzades però absolutament imprescindibles. A la moció diuen que cal canviar el model econòmic perquè l'actual ens fa receptors d'una migració de poca qualificació per cobrir precisament aquests sectors. Canvia el model econòmic, diuen, però després voten en contra de regular els grans tenidors de terra, que és una mesura a favor de la petita i la mitjana pagesia. O voten en contra de la moratòria de les grans explotacions de porc, que el que fan és blindar el model econòmic actual. Quan la CUP parlem de canviar el model productiu, no parlem de posar fronteres econòmiques ni de restringir drets com fan vostè. Ja n'hi ha prou d'aquesta Europa fortalesa, amb els morts a la Mediterrània i amb un règim de fronteres profundament inhumà.

Parlem de produir el que necessita el país, de millorar la qualitat de vida, de recuperar territori i de deixar enrere un model pensat només per enriquir uns pocs. Sabem que canviar un model productiu no és fàcil i no es fa ni amb una moció ni en una legislatura, però tenim clara una cosa: no hi ha canvi de model possible sense drets. Negar drets als treballadors migrants reforça el sistema actual, divideix la

classe treballadora i fa encara més fort el poder econòmic. Per això defensem la regularització, la regularització que s'acaba de fer, com una política de drets i de país. Regularitzar vol dir igualar condicions, apujar salaris, permetre denunciar abusos i integrar tota la classe treballadora en un projecte col·lectiu i de futur. Sense drets no hi ha arrelament, com vostè demana, només hi ha precarietat cronificada.

I no, això no posa en risc les pensions. Aquesta és una altra mentida de la seva moció. La regularitzacions anteriors, com les que ja va fer l'Aznar, han demostrat just el contrari. Més cotitzacions i més ingressos a la Seguretat Social. Més drets vol dir més contribució, i negar o és enganyar deliberadament com fan vostès.

I acabo amb una línia vermella molt clara: no acceptarem que amb diners públics o amb cobertura institucional es doni espai a entitats o discursos que ataquen les llibertats sexuals i reproductives de les dones. Això és una regressió democràtica que les dones d'aquest país no estem disposades a consentir. Per tot això votarem en contra, perquè aquesta moció no dona resposta a cap problema real d'aquest país, sinó que obre la porta a retallades de drets i a discursos excloents. Nosaltres defensem un país amb drets universals, amb serveis públics forts i amb una economia al servei de la vida. Un país per a la gent que hi viu i que hi treballa, i no per als explotadors, i no per a qui construeix per per mantenir els privilegis de sempre.

Gràcies.

El president

I finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, president. Bona tarda.

Aquesta Cambra ha de poder parlar de demografia amb rigor i responsabilitat. El que no es pot fer és assumir relats alarmistes, excloents i ideològicament disfressats de diagnòstic tècnic. Deixi'm dir-li que no em sorprèn perquè és el que ens té acostumats a les seves intervencions, i això és exactament el que vostè ha fet a la moció.

Miri, senyora Orriols, des del Govern i des del grup Socialista i Units per Avançar volem ser clars: a Catalunya no estem davant d'una crisi demogràfica, sinó davant d'una transformació demogràfica. Malgrat la baixa natalitat, la població de Catalunya no disminueix, continua creixent, i ho fa gràcies en bona part a la immigració, per molt mal que li faci, que manté la població activa, el dinamisme econòmic i la cohesió social. Defensar la natalitat no és models familiars ni fer campanyes morals, és garantir habitatge assequible, serveis públics, conciliació i permisos de naixement i cura, Això és el que fem els socialistes. Per tant, li ho repeteixo, no hi ha un dèficit de població, el que hi ha és un canvi en la seva composició i el repte real és adaptar les polítiques públiques a aquesta nova realitat.

Senyora Orriols, li donaré unes dades. Les persones immigrants aporten un deu per cent dels ingressos a la Seguretat Social i només representen l'u per cent de la despesa. I ja que hi som, anoti també la següent dada, senyora, el seixanta-sis per cent dels receptors de la renda bàsica garantida són ciutadans amb nacionalitat espanyola i només el trenta-quatre per cent són estrangers. Veiem que el seu grup cada vegada compra més el discurs de l'extrema dreta espanyola, i sí, també comparteix totes les seves *fake news*.

Però no vull perdre l'oportunitat també de parlar amb la senyora Calvet. Senyora Calvet, sap el que és miserable? Parlar de menors d'edat, dir noms i cognoms públicament, perquè vostès, que parlen tant de defensar la vida, comencen a defensar els nens i les nenes de

Fitxer 29

Catalunya i de tot Espanya. També li volia dir al senyor Escribano..., li volia recordar una cosa: el senyor Aznar no va fer una regularització, no; no en va fer dos, tampoc: en va fer tres, senyor Escribano, va fer regularitzacions. (*Aplaudiments.*) Potser no se'n recorda, i aquí estic jo per recordar-l'hi. No pateixi, no pateixi.

I ara voldria centrar-me també, senyora Orriols, en el punt 15 de la moció, que mostra amb claredat l'enfocament real que té aquesta moció. En el punt citat es proposa

fomentar matrimonis, orientar els hàbits personals i utilitzar els mitjans públics per promoure una determinada idea de família i de natalitat. Això no és política pública basada en drets. Ningú, senyora Orriols, ningú ha de dir quines famílies són més legítimes que d'altres. A Catalunya hi ha famílies diverses –amb fills biològics, adoptats, monoparentals, reconstituïdes, homoparentals i fins i tot gent que no vol tindre fills ni filles–, i tots i totes mereixen el respecte i el mateix suport de tots. Prengui nota, senyora Orriols. Deixi que cadascú tingui els fills que vulgui i que tingui la família que desitja. Perquè el que vostè està proposant en aquesta moció és un intervencionisme ideològic. Deixi tranquil·les les famílies de Catalunya. I aquest Govern –estigui tranquil·la– analitza, i bé, com s'imagina, de manera continuada l'impacte demogràfic. I això sí que és una planificació seriosa, i lo que vostè vol és una retòrica buida.

Per altra banda, deixi'm dir-l'hi, pel que fa a la llengua i la cohesió social, que aquesta moció adopta un enfocament profundament erroni i perillós. Vostè, un cop més, i com a tantes altres temàtiques, presenta el català des d'una òptica de dèficit associada a la pressió demogràfica i acaba estigmatitzant col·lectius concrets, quan no és així.

I amb el poc temps que em queda..., me n'hauré de treure, perquè és que tinc tantes coses per dir-l'hi!, i una d'elles és que lo que vostè diu també del sistema públic de pensions..., sap?, aquestes pensions que vostè mateix aquí va dir que eren una estafa piramidal, d'acord? Nosaltres rebutgem, de totes formes, lo que vostè diu a la moció, perquè veiem que les pensions són un dret subjectiu, són un pilar de l'estat del benestar i una expressió de solidaritat intergeneracional.

I ja li volia fer una pregunta –i acabo, president. És que a la moció vostè parla d'autòctons, senyora Orriols, i li volia fer una pregunta. A veure, pare nascut al Marroc; mare, a Guinea Equatorial, i ell, a Esplugues de Llobregat. És autòcton, Lamine Yamal? Pare nascut a Almeria; mare, a Granada, filla, a Tarragona. Soc autòctona, senyora Orriols? Tinc el mateix dret a estimar Catalunya que vostè, per no tindre set cognoms catalans?

Gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé; dispo de dos minuts, per tant, respondré a la formació política que ha tingut la deferència de presentar esmena. (*Remor de veus.*) Quan érem jovenets ens barallàvem al carrer al crit de «xarnegos i *polacos*». Avui, aquells amb qui ens esbatussàvem ens voten. Hem tingut fills, ells i nosaltres. Compartim un mateix objectiu: garantir als nostres fills un futur català, segur, pròsper i occidental, un marc de drets i llibertats que ningú pugui qüestionar ni enderrocar a cop de xaria. Hem superat aquell escenari inicial. Mentre alguns de vostès s'estanquen i s'entesten a comparar aquella immigració amb l'actual, ells i nosaltres ja som en una altra pantalla: ells, perquè han entès que la catalanitat és un preu molt petit a pagar per viure en un estat pròsper, segur i occidental; nosaltres, perquè hem entès que, si parlen català, pensen com un català i actuen com a catalans, són catalans. Això és el que els fa por.

Durant anys, algunes formacions aquí presents i d'altres ja desaparegudes han explotat la confrontació entre els catalans i la immigració espanyola per garantir-se escons dins aquesta cambra. Han viscut i crescut de mantenir actiu el conflicte, de procurar la no integració d'aquella onada immigratòria. Amb la nostra irrupció, formada per persones de diferents orígens, de diferent recorregut polític, unides totes per un objectiu comú, que no es fan retrets ni cordons sanitaris entre elles pel passat, sinó que es donen la mà per abastar el futur, la guingueta se'ls hi ha acabat. La guingueta i la indissoluble unitat d'Espanya. Temps al temps.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda un cop substanciat el punt 25 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les finances públiques

302-00193/15

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les finances públiques. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Avui, el nostre grup parlamentari presenta una moció que, sincerament, crec que és un dels temes nuclears del desenvolupament nacional del nostre país i el de posar en debat si té sentit un sistema autonòmic o no té sentit el pertànyer a l'Estat espanyol. Ho dic amb aquesta transcendència i ho dic amb tota la tranquil·litat. És a dir, és una moció que al primer punt parlem del dèficit fiscal. Tots parlem del dèficit fiscal. El dèficit fiscal és, no?, tots ho sabem, aquells diners que paguen els catalans amb els seus impostos, que se'n van a l'Estat i no tornen – 22.000. Probablement –probablement–, només calculant l'increment del PIB, la recaptació, devem estar sobre 30.000 milions en aquests moments.

Per què es va fer això? No, si ho puc compartir, eh?, conceptualment. Per què es va fer això després de la Transició? Amb l'estat de les autonomies i venint d'una dictadura, un estat... Em poso a la pell de l'Estat, eh?, jo no ho comparteixo, però en la pell de l'Estat és dir: «Intentem que aquells àmbits que creixen, són potents i productius ajudin aquells que no ho són en termes de creixement.» El que ha fet la Unió Europea: Alemanya aporta perquè el sud d'Europa intenti convergir. Aquesta era la idea, però, després de dècades, no ha funcionat. Perdoni'm, no sé el que hem fet, però no ha funcionat. I la realitat és que Catalunya genera 70.000 milions d'euros, més o menys, i el pressupost de la Generalitat, consellera, clar, són 40.000. I vostè sap que no és viable en aquests moments..., els estàndards que hem de tenir a Catalunya no són viables amb 40.000. Després en parlarem. Amb 44, tampoc – tampoc. Amb 40.000, no són viables. (*Aplaudiments.*) I això significa el col·lapse de les infraestructures, la sanitat, l'educació, tot plegat. I per això diem, constatem que això és un fet –crec que és objectivable– que és injust per als ciutadans de Catalunya.

El segon és... Bé, això que dic, si no és veritat, doncs que es publiquin les balances fiscals. Llavors, clar, és sospitos, no? Dius, si no tenen raó, no és veritat, *privilegios*,

nos sé, doncs, escolti, publiquin les balances fiscals. No es publiquen les balances fiscals. El mateix que reivindicuem en aquesta moció de que no es donen les dades –i això és per llei, eh?, i vostè ho sap, és per llei– de l'execució del pressupost d'inversions de l'Estat a Catalunya des de l'últim semestre del 24. Des de l'últim semestre del 24 no es donen les dades. No, no, si ho sap perfectament. Perquè, l'últim semestre, resulta que en sis mesos a Catalunya l'execució era vint per cent; Comunidad de Madrid, cinquanta-vuit per cent. I l'any 23, Catalunya, el quaranta-cinc per cent; la senyora Ayuso –ho dic així, eh?–, el dos-cents per cent. És a dir, que el Govern de Pedro Sánchez cuida més la senyora Ayuso que a vostès. Bé, sí, sí, sí, objectivament és així. Per tant, reclamem també que això es publiqui.

I el tercer, la proposta que creiem que és definitiva per blindar el problema que té Catalunya: el model de finançament. I vostès –i jo l'hi deia ahir, consellera– van accedir a canvi d'un model singular –singular, no singularitats: model singular. Esquerra Republicana... Seré just. Algú va fer rodes de premsa dient: «Concert solidari.» Què van votar els militants? Sobirania fiscal. [#10.01], sobirania fiscal. I el que tenim és que no hi ha sobirania fiscal. Ens quedem al règim comú, la singularitat no està per cap lloc, l'ordinalitat no està garantida, ni per llei ni hi ha un fons que la contempli. Amb normativa no incrementem res del cinc per cent de l'IRPF, ni tan sols la capacitat normativa. Ei!, hi han fons de competitivitat discrecionals de l'Estat per compensar comunitats autònomes, per ajudar-les en funció de ves a saber què.

Davant d'això, dèiem ahir: què carai s'ha negociat? I aquí és on diem: tenim una oportunitat històrica –històrica. A la Transició, se'ns va dir que no vam aconseguir el concert econòmic, i és veritat. Ara tenim una oportunitat històrica, els diputats d'aquest Parlament, d'aconseguir un finançament just per a Catalunya, que pensem que no és altre que el concert. El concert econòmic, al final, és sortir del cafè per a tots, sortir de la LOFCA i tenir una relació bilateral amb l'Estat, en la qual tu controles els teus recursos, tu pagues la quota a l'Estat dels seus serveis –tan fàcil com això– i negocies amb l'Estat quina és la solidaritat d'aquella convergència perquè altres comunitats puguin créixer. I a això és lo que m'estan dient que no. Perquè, perdoni, consellera –l'hi vaig dir ahir–, si la solidaritat està imposada amb un règim comú, es diu espoli, i això fa masses anys que ho patim.

Gràcies, president.

El president

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya hi ha presentat esmenes. Té la paraula per defensar-les el diputat senyor Albert Salvadó Fernández.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. Bé, estem absolutament d'acord amb l'objectiu que ens proposa el diputat Castellà, però sí que és veritat que portar aquesta moció en un moment en el qual estem a punt d'aconseguir un nou model de finançament, després de molts esforços per part del Partit Socialista i d'Esquerra Republicana, doncs en este moment és cert que mos inquieta que Junts ho pose sobre la taula, presentada aquí, quan la feina, diputat castellà, està al Congreso, la tenim a Madrid per aconseguir aquests punts que proposen. A la qual hem presentat dos esmenes que crec, honestament, que milloren la moció, i que Junts no ha volgut ni acceptar ni tant sols transaccionar. I això em porta a sospitar de la veritable intenció d'esta moció, que és justificar un no a que Catalunya pugui disposar de 4.700 milions d'euros més cada any.

I aquí m'ha de permetre el Grup de Junts dir-los que Catalunya necessita Junts, i Junts està renunciant sistemàticament a ser part de la solució. Però és que encara em preocupa més –i ahir, per temes de rodalies, la consellera Paneque també hi feia referència– que estan instal·lats al tot o res. Si Esquerra Republicana, després de molt d'esforç, arribem aquí, a on no s'havia arribat mai, a on vostès no havien arribat mai, si arribem aquí, vostès demanen arribar aquí, i al final mos quedem aquí. I això ho sabem tots, tots tenim prou experiència. Però és cert que este joc que vostès juguen és molt fàcil, de molta rendibilitat electoral, però per al país és demolidor.

Junts i Esquerra Republicana compartim un objectiu de plena llibertat nacional per al nostre país, però no és un objectiu abstracte; és un objectiu que compartim perquè estem convençuts que és l'eina perquè els catalans i les catalanes visquin millor, perquè tinguin més oportunitats, per a disposar de millors serveis públics. Però alguna cosa no estem fent de moment prou bé quan no som capaços de seduir la majoria del país. Perquè mentre no arribem a això, que estic convençut que compartim, quan vas a demanar visita al metge de capçalera, quan mires els

col·legis públics del país, quan mirem com estan de tensionats los nostres serveis socials o veiem la

Fitxer 30

manca d'accessibilitat a l'habitatge a per la nostra gent, arribem a una conclusió, i és que la gent necessita esperança, la gent necessita que mos percebiguen com a útils, necessita solucions i el «tot o res» va en línia absolutament a les antípodes del que necessitem.

Esquerra Republicana, ja ho hem decidit, agafem la responsabilitat de seguir millorant la vida de la nostra gent, arribem a acords. És lo que volem? No. Però és lo que avui millora claríssimament, dins de les possibilitats, la vida de la nostra gent. Encara ens queda pendent molta cosa a fer i demanem que ens ajuden.

Hem de poder recaptar el cent per cent de l'IRPF i la resta d'impostos, hem de poder trobar un finançament lo més just possible per finançar les competències no homogènies que, per tant, també són singulars. I aquí necessitem de la seua ajuda. I si vostès aconseguixen més, Esquerra Republicana estarem al seu costat.

Diuen voler-ho, però no fan res per aconseguir-ho més que declaracions. A casa meua, mon pare, ma mare me deia sempre el mateix: «Si vols algo, allò... en desitjar-ho i tancar els ulls molt fort, no ho aconseguiràs». Me dien: «Fill meu, si vols algo, treballa i treballa i persisteix fins a aconseguir-ho?»

Per què? Perquè tenim un país amb un exèrcit de revolucionaris que es pensen que des del sofà i amb un mòbil faran la revolució. I això no ha passat mai. Això és el populisme. No és la revolució. I jo els demano que resistisquen les temptacions de tirar cap allà dalt, perquè els estan estirant. I vostès, si volen ser algo per a este país, és ser útils. Al Congreso, ho porten aquí. Aquí, com sempre, tindran los nostres vots. I si ho porten al Congreso, també tindran los nostres vots.

Acabo, president. I ja en tindran catorze, per tindre la majoria sobre 350 els faran falta uns quants. Acabo. Simplement, cadascú tenim l'estratègia que tenim, vostès

en fer gran el partit i ho estan aconseguint, natros en ser útils per al país i ho estem aconseguint. Per tant, tots contents.

El president

Ara és el torn perquè la resta de grups parlamentaris es puguin posicionar. En primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. Consellera Alícia Romero. Diputats i diputades. És curiós que el senyor Castellà no ha fet cap menció en aquesta proposta a les conclusions de l'informe 24 de la Sindicatura de Comptes, malgrat que va ser el Grup Parlamentari de Junts qui va demanar a la Sindicatura, com a organisme independent del Govern, organisme rigorós, que elaborés un estudi sobre el finançament autonòmic com a causa del deute públic de la Generalitat.

Però, és clar, és que resulta que l'informe conclou que només en situacions de crisi econòmica el sistema de finançament autonòmic aporta recursos insuficients a les comunitats autònomes, generant dèficit i endeutament. I aquest infrafinançament és col·lectiu, és a dir, que afecta a totes les comunitats de règim comú. I, en el cas de Catalunya, pot arribar a explicar el quaranta per cent del deute públic de la Generalitat.

Això, què vol dir? Doncs, que el percentatge restant, és a dir, el seixanta per cent del deute públic de la Generalitat, ve explicat per causes diferents al finançament autonòmic. Per això, des del Partit Popular creiem que la principal causa explicativa és la gestió inadequada de recursos públics.

I, en canvi, la moció de Junts no fa cap referència a la despesa pública. Nosaltres entenem que és massa elevada i de difícil control la despesa que comporta la superestructura de al voltant de cinc-centes entitats que integren el Grup Generalitat i que genera unes despeses consolidades –ahir ho vèiem, no?, en el compte general– de més de 58.000 milions d'euros, que no sempre estan vinculades a la prestació de serveis públics, d'acord amb els principis d'eficàcia, d'eficiència i de bona governança.

Per això, des del començament del mandat, des del Partit Popular hem demanat al Govern que fes una auditoria de totes les despeses i inversions per, posteriorment, poder revisar les necessitats de finançament de Catalunya.

Per tant, la proposta de Junts no vincula la millora de finançament autonòmic amb la millora de la gestió dels recursos públics, com tampoc amb la necessitat de rebaixar la càrrega fiscal a les famílies, als autònoms, a les pimes.

En canvi, aquesta vinculació també és fonamental per al Partit Popular, ja que els diferents governs de la Generalitat han convertit la fiscalitat en una màquina de fer diners sense control. I ara cal iniciar el camí cap a una fiscalitat moderada i justa i que incentivi l'inici com també el creixement de la iniciativa econòmica i dels llocs de treball de qualitat.

En aquest mandat, Catalunya està rebent més finançament autonòmic de l'Estat. De 29.800 milions d'euros el 2024 a 32.700 milions d'euros previstos per al 2026. Però no es rebaixen els impostos, sinó que es manté el tram autonòmic de l'IRPF i l'ITP més alt d'Espanya i es continua exigint el més que qüestionable impost de successions, a més dels quinze o al voltant de quinze tributs propis, més del doble que la resta de comunitats autònomes, i noranta taxes.

Per últim, voldria dir que Junts insta, no?, l'Estat a condonar el cent per cent del deute del FLA, demana la compensació també a l'Estat per la manca d'execucions d'inversions a Catalunya, però sense mencionar que la Generalitat ha fet el mateix, perquè només ha executat menys del cinquanta per cent de l'import pressupostat per a inversions cada any.

A més, aquestes mesures són enganyoses, perquè si aquests recursos arribessin finalment a Catalunya no es podrien destinar a polítiques públiques, sinó a reduir el seu endeutament financer, d'acord amb la normativa pressupostària i la regla de la despesa.

En definitiva, que no compartim cap de les propostes d'aquesta moció de Junts, perquè des del Partit Popular defensem un finançament autonòmic just i justificat en la millora de la prestació dels serveis públics i amb la menor càrrega fiscal a Catalunya i en el marc d'un sistema solidari i negociat entre totes les comunitats autònomes de règim comú.

En canvi, aquesta moció només pretén la confrontació amb la resta d'Espanya, rescatant el fallit procés separatista que res de bo ens ha portat a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Bona tarda, senyors diputats. Miren, había planteado esta moción de manera distinta, pero después de tres días de pleno, que a veces es poco agotador, y cincuenta años, que es más agotador, de cantinela pujolista, creo que es el momento de desmontar su lema, la ciencia ficción separatista. La frasecita de Junts, d'Esquerra y de la CUP, cuyo relato compran los comparsas del PSC y los comunistas: «Espanya ens roba». Falso. Nos roba la Generalitat de Catalunya y sus gastos absurdos. *(Alguns aplaudiments.)*

Noticia. El déficit fiscal territorial no existe. Los territorios no pagan impuestos, lo pagan las personas físicas y jurídicas. Y si juegan según su tesis, a los de Barcelona Catalunya nos roba. Barcelona aporta el ochenta y dos por ciento del presupuesto de la Generalitat de Catalunya, 36.000 millones de euros. Recibe el sesenta y cinco, 28.000 millones de euros. Déficit fiscal de Barcelona, 7.480 millones de euros. *(Alguns aplaudiments.)* Según ustedes, Cataluña roba a los barceloneses cada año más de 7.000 millones de euros. Y tendríamos mejores infraestructuras, mejor sanidad, educación o incluso menos impuestos. Eso es falso, eso es torticero.

En eso VOX no vamos a jugar. ¡Venga ya! Señores separatistas, dejen de enfrentar territorios, dejen de llamar ladrones a los primos hermanos de Jaén o de Granada de Gabriel Rufián, dejen de llamar ladrones a nuestros vecinos valencianos de Castellón o de Mallorca. Libérense de sus mantras, de sus mentiras. Eso es falso. Salgan de sus cadenas.

El verdadero déficit que sufren los catalanes es el déficit de gestión de la Generalitat de Catalunya. Que ustedes, con sus distintas marcas, Convergència i Unió i Junts

per Catalunya, han governado treinta y cinco de los últimos cincuenta años. (*Alguns aplaudiments.*)

El verdadero déficit que sufren los catalanes es el déficit de gestores de la Generalitat. Necesitamos más técnicos, más profesionales y menos políticos profesionales, que son los que no tienen profesión, como muchos de ustedes. Porque por su culpa, y desde que la Generalitat tiene las competencias, hay muchísimas cosas que van peor que antes, peor que hace cincuenta años.

Cataluña es la región con más impuestos de España, donde más te cuesta comprarte tu vivienda habitual, donde más te roban en la nómina de los trabajadores. Cataluña es la región de España, por su culpa, desde Convergència i Unió, donde hay más subvenciones y chiringuitos, a entidades, a Conde Godó, a sus medios de comunicación y a todas sus monsergas, las ANC y demás entidades que se dedican a enfrentar a catalanes. (*Alguns aplaudiments.*)

Y Catalunya, desde que ustedes tienen la competencia y los Mossos d'Esquadra, desde entonces, tenemos más inseguridad, más ocupación en nuestras viviendas. Son un auténtico desastre. Y Cataluña tiene los peores resultados en educación. Había prestigio en la educación, en los maestros... Se han cargado la libertad educativa con sus conciertos educativos, de la Generalitat, de Pujol y de todos los *consellers* que están por aquí sentados, que ya estaban en Convergencia. Son un auténtico desastre.

En Cataluña no hay libertad educativa, no hay pluralidad y se han cargado la calidad educativa. (*Alguns aplaudiments.*) Eso es el déficit que sufren los catalanes. Eso es el déficit. Y Catalunya lidera las listas de espera de sanidad, también más altas.

En resumen, es que ya cansa, señores de Junts, el déficit fiscal no existe –no existe. Se lo inventan ustedes para enfrentar territorios y eso es muy grave. I podríem fer el mateix aquí a casa nostra. I seria molt greu també. El problema de Catalunya es la asfixia fiscal y la mala gestión de la Generalitat de Catalunya. Y ustedes –ustedes– son los culpables de esta mala gestión y también son culpables de mantener un gobierno corrupto como el socialista al mando del Estado.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. He de reconèixer, senyor Castellà, que tenen una gran virtut, jo els hi reconec, són imbatibles. Jo els hi reconec. És a dir, quan acorden vostès, és el millor acord de la història i és una jugada mestra, no? Quan acorden els altres, és a dir, sigui qui sigui, és una estafa, una rebaixa o una traïció al país.

Sí, jo ja sé que ara segurament ara costa més, perquè en altres èpoques que coneix bé controlaven bé o millor l'ecosistema mediàtic, també econòmic. Però, no?, ahir que el senyor Canadell ja ens reconeixia que el seu referent és Pujol i que, en tot cas, vull dir la continuïtat històrica, no?, la [13:43] històrica entre Convergència i Junts és clara, no? És clar, la meva pregunta és, ostres, això que és tan senzill ara, com és que no ha estat tan, tan, tan senzill mai?

Avui ens ha explicat què, bé, fins i tot li puc compartir, hi ha opinions publicades molt diverses sobre si el president Pujol va voler el concert o no el va voler, però, en tot cas, que en aquell moment, no hi entro aquí, era molt complicat, no?, per la pròpia correlació de forces de la transició. Per tant, aparco, no?, en aquest moment a l'inici.

Però, és clar, continuem. La meva pregunta és, quan vostès van pactar la investidura d'Aznar, per què no era tan fàcil demanar el concert? Allò, condició, no? Com és això de pagar per avançat, no?, cobrar per avançat. Perdó, cobrar per avançat. No ho sé. En tot cas, es podia haver posat com a condició, no?, el concert econòmic... patapam, fàcil, ja el tenim, pimba, no? S'acaba el dèficit fiscal. Vale.

Després, és clar, diu: «Bé, ostres, potser PP...» No, tot i que vostès ja estan de... no sé si festeig o... constant amb el Partit Popular. Es veu també molt sovint al Congrés, ho vam veure aquesta setmana amb la votació sobre les pensions. Però dius, bé, quan el senyor Mas se'n va anar a la Moncloa

i va pactar l'Estatut una matinada d'esquenes a la resta de formacions polítiques del Parlament de Catalunya, dius: Pam! Pactem l'Estatut, pam! Concert. Si era tan fàcil, si era tan senzill. Però després penses: Bé, ostres, l'Estatut, que complicat... No tocava. Com era allò? Això ara no toca. Dius, bé, 2018, moció de censura. Primera moció de censura de la història d'Espanya que reïx. Primer president de la història d'Espanya amb els vots, en aquest cas també de la seva tradició política, cau Mariano Rajoy, Pedro Sánchez, president. Dius: Ja està, condició *sine qua non*, el concert econòmic. Se'l deurien descuidar, no sé què va passar. Es va traspaperar. I clar, dius: Bé, no ho sé, l'actual govern. Dius, no?, Pedro Sánchez ara és president. Sí, sí, amb els vots dels comuns. Aquests d'Esquerra són uns traïdors i dius: Ostres, no serà que... El president Pedro Sánchez el van invertir vostès o no el van invertir vostès? El van invertir vostès. Com és que no va ser condició *sine qua non* el concert econòmic per Catalunya, si era tan fàcil, si era tan imprescindible i si era tan, tan tan, que això ho arreglava tot, com és que vostès no van fixar el concert econòmic per invertir Pedro Sánchez? Els altres, tots uns traïdors, no ens preocupem de Catalunya. No defensem mai Catalunya. Sí, sí, senyor Colomina, no es posi tan nerviós. Cadascú, com diu la meua àvia: *Que cada palo aguante su vela* i vostès, la seva. I en tot cas, quan vostès, en tot cas, ara veuen un acord econòmic i veieu en aquest cas un nou finançament just i singular per a Catalunya, ah, ara ja no. Ara això no ens serveix.

I el mateix amb el FLA, senyor Castellà. Perquè clar, com era allò? Com era allò de...? Sí, el tripartit va deixar... El govern d'esquerreres va deixar un deute descomunal i va arruïnar les finances de la Generalitat per la seva mala gestió. 30.000 milions d'euros. En canvi, quan vostès marxen del govern i deixen un deute de 80.000 milions d'euros. Ai, no, ai, las! Llavors és l'infrafinançament. (*Alguns aplaudiments.*) Clar, llavors, bé, no ho sé. Algun ja, ja m'acaben de despistar.

Mirin, vostès poden explicar i dir, i evidentment al Parlament de Catalunya poden plantejar quin és el seu programa electoral, tot i que no és ben bé el seu programa electoral o a vegades em despisto. Però això arribarà un moment al Congrés, que serà clar i català. I la pregunta que hauran de respondre vostès és: Sí o no a que Catalunya tingui 4.700 milions d'euros més en el proper pressupost de la

Generalitat? I, mirin, aquesta és la pregunta tan senzilla que vostès han de respondre i espero que no s'equivoquin en respondre.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i de Dret.

Dani Cornellà Detrell

Consellera, diputats, diputades. Bé, aquesta proposta que ens presenten, de fet, alguns dels punts tenen molta lògica i són coses que fa temps que demanem, però primer de tot cal que analitzem una mica la realitat actual. Ahir sentíem la consellera Paneque parlant de l'empresa aquesta mixta que ens proposen i ens deien: «O tot o res». I què? Què vaig explicar jo? Doncs que per als independentistes és res i pels que manen a l'Estat espanyol, pels que són nacionalistes espanyols –no passa res, exacte– tot. I no hi ha terme mig i quan hi ha terme mig ens donen engrunes, les famoses engrunes, no?, les quals nosaltres sempre, davant d'aquestes, sempre hem reclamat el pa sencer, però sabem que no ens donaran perquè ens ho diuen constantment. Ens ho diuen amb l'empresa mixta, ens ho diuen amb el finançament i, fins i tot, ens ho han dit quan hem fet un procés democràtic per decidir si volíem ser un país lliure. I davant les urnes, aquesta... Junts recordeu perfectament què va passar davant de les urnes, que la ciutadania votés va acabar amb repressió, amb moltíssims ciutadans amb presó i de tot.

I aquesta és la realitat de l'Estat espanyol, perquè no és democràtic. En aquest sentit, no és democràtic. Amb d'altres, més que d'altres països, evidentment, però en aquest sentit no és democràtic i no entén que hi ha una part d'aquest país que vol ser independent i no ho entenen, i ells es pensen que ells no ho són, doncs, tots hem d'anar al seu so, perquè ells són el tot i nosaltres som el res. No se'ns respecta que nosaltres també volem el tot. Però es pensen que el tot és patrimoni seu.

I, per tant, quan aquí ens presenten que l'única manera de suplir el dèficit fiscal és tenir la sobirania fiscal, nosaltres discrepem. No ens volen donar el tot, ja ho sabem, però per això no deixarem de ser independentistes i de continuar lluitant. I no,

l'única..., no és l'única manera. Per tant, la redacció ja és equívoca. Per a un partit independentista, no hauria de posar que l'única manera de lluitar contra el dèficit fiscal és tenir aquesta sobirania, que ens deixin, no?, que ens deixin gestionar-ho nosaltres, els impostos, l'IRPF el que sigui, i després ja els hi donarem la quota solidària. Això no és l'única manera. No és pel que vam lluitar el 2017 i no és pel que lluitem els independentistes. Entenc que vostès ho plantegin com un mentrestant, però no entenc. Entenc que aquest no hauria de ser el redactat, i més quan vostès mateixos després diuen que no volen l'empresa mixta amb –que també ho compartim, eh?– amb el sentit que ens la donen, perquè la continua controlant els mateixos de sempre i des de Madrid i s'entén perfectament, doncs amb això estem exactament el mateix.

I saben que estem en el tot o res. Saben que això no ho tindrem, perquè estem sota el seu jou, sota el jou de l'Estat espanyol. Per tant, nosaltres continuem apostant per la confrontació amb l'Estat de la manera que sigui, perquè sabem que ni aconseguirem una empresa cent per cent catalana per gestionar la xarxa ferroviària. Sabem que no aconseguirem gestionar el cent per cent dels impostos i acabar amb el dèficit fiscal. Sabem que tot això no passarà, que no tindrem un concert econòmic com el que vostès volen, perquè faran servir qualsevol mètode –la constitució, la repressió, els jutges, el que faci falta– perquè no ho tinguem.

I aquesta és la realitat. I després sobresurten els màxims nacionalistes espanyols de Vox a dir bestieses. Evidentment que no ens roben cap veí de cap comunitat autònoma de l'Estat espanyol, evidentment que no. Això no ho diu cap independentista. Quan es diu «Espanya ens roba», es parla de l'estat, dels que governen, dels que representen l'*status quo*, dels que representen la monarquia, l'exèrcit, la seva constitució, les seves lleis, la podridura de la justícia que tenen, la podridura repressiva. Això, parlem d'això. No parlem dels veïns i veïnes de cap poble de l'estat espanyol, només faltaria!

Però crec que estem al dret a denunciar l'espoli fiscal que patim, que no podem decidir a ser un poble normal, a gestionar el cent per cent tot el que vulguem, fins i tot a federar-nos amb el País Valencià, amb les Illes Balears, amb la Catalunya Nord. Això és democràcia. Això és el que hauria de ser normal i que una part d'aquesta

bancada hauria d'entendre. Però no ho entenen, perquè el tot són ells, ho repeteixo, i nosaltres som el res i mentrestant no podem fer gaire res.

Per tant, vull dir, ja votarem a favor d'alguns punts, només faltaria, però per nosaltres en cap cas aquesta és la solució i en cap cas la portaran a terme mentre tinguin majoria partits que defensen l'*status quo*, que defensen l'Estat, la monarquia, l'exèrcit, el poder judicial heretat del franquisme, etcètera. Continuem lluitant pel que vam començar fa molts anys i el 2027..., ai el 2017 vam fer una passa important. Continuem en aquest camí, si us plau.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Segons el mite, el rei de Corint, Sísif, va ser condemnat a carretejar eternament una gran roca fins al cim de la muntanya. Quan pensava que ja era a dalt i s'havia alliberat del càstig, la pedra rodolava cap a avall un i altre cop. Alguns diputats d'aquesta cambra semblen reencarnacions del rei de Corint, repetint insistentment mocions que mai no tenen recorregut vital. Instaurats en el dia de la marmota, van subsistint i conservant l'acta parlamentària, eh, senyor Castellà?

L'any 2011 aquest Parlament ja parlava de concert econòmic i balances fiscals. A la catorzena legislatura es van aprovar mocions sobre el dèficit fiscal i el deute històric. El 2022 es van reclamar de nou les balances fiscals i la correcció de la inexecució pressupostària per part de l'estat artificial espanyol. I amb la moció 157 sobre infraestructures, el Parlament instava el Govern a complir acords i mocions aprovades prèviament, reconeixent per tant implícitament que cap no s'havia executat.

Però tot i així, vostès reincideixen joiosos en la demanda, com si a còpia de repetir-ho molt, poguessin canviar la realitat colonial que ens atueix i atenalla. O tal volta només pretenen entabanar noves generacions de votants amb la mateixa cantarella estèril amb què van convèncer les anteriors. El mite de Sísif a la catalana. La roca que arrossega el processisme mai no fa cim, ni concerts econòmics ni finançaments

singulars. L'únic que ens ofereix i pot oferir Espanya és el saqueig constant de les arques públiques i la desinversió crònica.

Generem vora 320.000 milions d'euros, però la Generalitat només en gestiona 44.000 milions, el catorze per cent del PIB. No arribem ni a autonomia financera. Som amiseriats fiscals, quan podríem ser una de les potències mitjanes d'Europa. Tot i tenir més pes que diversos estats membre de la Unió, no disposem d'instruments estatals i restem a mercè de les inversions o transferències que vulguin fer-nos els espanyols. Veient com tenim les infraestructures i la feblesa dels nostres serveis públics, és fàcil d'endevinar que Espanya no ens té gaire estima.

Davant aquest greuge històric, vostès demanen el concert. Amb el concert econòmic, el pressupost podria arribar fàcilment als 62.000-69.000 milions d'euros, un vint-vint-i-dos per cent del PIB. Almenys notaríem les engrunes dins la boca. No seria la pols fina d'ara, però continuariem depenent de l'estat espanyol. Tan còmodes s'hi troben al Congrés dels Diputats que ja no pretenen alliberar Catalunya, sinó vendre-la per quatre monedes més? És que potser tenen majoria a les Espanyes per reformar la LOFCA i la Constitució espanyola? Facin un xic de memòria: Com va acabar l'Estatut d'Autonomia? Com es pensen que acabarà aquest concert econòmic que pregonen? Espanya no només ens escanya i roba, sinó que ens converteix en deutors a través del fons de liquiditat autonòmic, un mecanisme que ha convertit el govern espanyol en el nostre principal creditor. Primer ens roben la mesada i en acabat ens fan préstecs. Per llogar-hi cadires.

I Esquerra, el cinisme convertit en sigles polítiques, presumeix d'haver aconseguit condonar 17.000 milions d'euros d'aquest suposat deute. Algú ha vist aquesta condonació? No, perquè depèn d'una llei estatal, d'una tramitació al Congrés dels Diputats, de majories alienes i de la voluntat política del govern afincat a Madrid. N'hi ha que esperen la gràcia divina. Vostès, la de l'Estat que ens sotmet. Mentre esguarden l'adveniment de miracles, Catalunya no decideix res. Ni la finalitat dels seus ingressos, ni la reestructuració del seu propi deute. Ja poden anar garlant de sobirania fiscal, finançament singulars o concerts econòmics que dins l'Estat espanyol sempre ens toca el rebre. Sense estat propi restarem condemnats a pujar un i altre cop la muntanya carretejant pedres. És aquest el pes que volen a les

espatlles dels seus fills i nets? Nosaltres, no. Aliança Catalana no som processistes ni concertistes. Som independentistes.

El president

Finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Jordi Riba i Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Consellera, diputades, diputats. Permetin-me començar explicant-los uns secrets, uns secrets, unes revelacions quasi místiques. Ja em perdonaran el to irònic, però a vegades hi ha veritats tan evidents que cal revelar-les. La primera revelació: el grup parlamentari del PSC no té majoria absoluta. Segona, vostès tampoc. De fet, cap grup parlamentari en té, tampoc al Congrés dels Diputats. Tercera revelació, aquí no governa cap voluntat pura, sinó una obligació

Fitxer 32

democràtica de negociar, i això, honestament, és difícilment compatible amb mocions que es presenten com l'única via i que, de facto, són un ultimàtum disfressat de proposta.

La seva moció és, en bona mesura, una pantalla passada i un carreró sense sortida. Torna un debat que ja coneixem. Concert fora de la LOFCA, condonacions totals immediates, i el formula com si només hi hagués dos botons, abans s'ha dit: tot o res.

Però la realitat parlamentària és una altre i tossuda, i aquí em permetran una cita bíblica, l'*Eclesiastès*, un llibre sapiencial que diu que hi ha un temps per a cada cosa. Un temps per sembrar, un temps, per recollir; un temps per a la proclama, un temps per negociar i concretar.

Avui no és el temps de la consigna; és el de la política útil. Avui és temps, en termes de Kant, de l'imperatiu categòric. Aplicat a Catalunya no és què em convé a mi, sinó què és millor per al país i quina norma podem tenir per a un sistema estable.

La política no pot viure d'imperatius hipotètics. Si em va bé a mi com a partit polític, com a força política, com a Junts, ho defenso, i, si no, ho cremo tot. Perquè això només produeix soroll i no resultats. Tactismes, tacticismes de curta volada.

I aquí és on ve la clau del debat. Vostès volen que discutim la seva moció en els seus termes, un tot o res. Amb l'aritmètica parlamentària acostuma a acabar en res. Doncs bé, justament, perquè no hi ha majories absolutes, la responsabilitat d'aquesta Cambra és canviar el marc del debat cap a allò que té recorregut, suport i capacitat d'entrar en vigor, i avui això té un nom concret: nou model de finançament, que s'està posant damunt de la taula i que és el resultat d'un país plural i d'un parlament plural.

El nou model no és un eslògan; és una arquitectura amb peces verificables. Parla d'ordinalitat; de suficiència i autonomia; de corresponsabilitat fiscal; de transparència; de solidaritat explícita; de superar el vell mecanisme de les bestretes, i, sobretot, posa xifres en l'horitzó de 2027.

4.700 milions d'euros anuals, un increment de recursos del 13,35 per cent. Un reequilibri vertical en 22.000 milions d'euros més de l'Estat, amb una aportació global que permet que Catalunya en rebi un 22,3 per cent més del total.

Aleshores, si el debat és seriós, i ho ha de ser, la pregunta no és si la paraula «concert» sona més èpica que la paraula «singular». La pregunta és què voten vostès quan el país té una finestra real d'avenç? Perquè les qüestions concretes són aquestes, i són les que Esquerra i els Comuns, altres forces polítiques han posat al centre del seu debat polític.

Ordinalitat, sí o no, i no com a poesia, sinó com a regla mesurable. Més recursos, sí o no, perquè més diners són més diners, perquè això no és simbòlic. És capacitat de fer escoles; capacitat de fer CAPs; d'habitatge; d'infraestructures; reordenació del deute del FLA, sí o no? I amb quin criteri d'ús social dels marges que s'alliberen n'obtenim, i més transparència sobre l'execució i resultats. Consorci d'inversions, sí o no?

Aquests són els temes que tenim damunt de la taula en aquests moments, i no debats ètics. En resum, la seva moció vol tornar-nos al terreny còmode del tot o res.

Nosaltres proposem el terreny exigent del sí o no, de la responsabilitat del que fa cadascú i de les decisions que pren sobre allò que té suport suficient i pot canviar la vida de la gent.

I això lliga exactament amb la primera revelació. Sense majories absolutes, el patriotisme útil es mesura en acords concrets i no amb consignes perfectes. Els ho ha dit abans algun company que m'ha precedit. Junts per Catalunya és i ha estat una força política important. És i ha de ser important per a Catalunya que vostès estiguin al costat de les solucions de la política útil i no al costat de la consigna. A la seva responsabilitat està i estarà quin és el futur del país? Si més diners són més diners o no.

Moltes gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Antoni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Espero que la majoria de grups no s'ho prenguin com un menyspreu. Només tinc dos minuts. I, en aquest cas, com que en la majoria de posicionaments tenim VOX, PP, Partit Socialista, Comuns, amb els seus matisos, eh?, que avalen el cafè per a tothom, doncs, bé, el cafè per a tothom. Són coherents, eh? Cafè per a tothom,. Catalunya paga el cafè i la resta se'l beu. Però, en qualsevol dels casos, diguem-ne, aquest és el model.

El que m'estranya és Esquerra Republicana. La CUP ja m'ha deixat clar que no, i, per tant, ho agraeixo. El que m'estranya és Esquerra Republicana. I ho dic sincerament.

Any 2009. Els que tenen més canes, com jo, ho recordaran. Any 2009. Aquell acord de finançament. El bon amic, amic meu, eh?, Joan Puigcercós va sortir amb aquell anunci de 3.800 milions. Era el millor finançament del món. Per primera vegada, Montilla deia: «Estarem per sobre de la mitja», i, al cap de dos anys, vam veure que era una aixecada de camisa.

Doncs a partir d'aquí va haver una revolta després del tripartit dins d'Esquerra Republicana, i Oriol Junqueras i Marta Rovira van agafar el relleu, i van dir: «Mai més.» I vam fer el 9N conjuntament, i vam fer l'1 d'octubre.

Hi va haver gent que va anar a la presó, de tots. Hi ha gent que encara està a l'exili. I jo em pregunto, tot això per acabar en el cafè per a tothom una altra vegada? Estic segur que no.

Per tant, quan apel·lo històricament, crec que hi ha una escletxa històrica. Vostès i nosaltres tenim com a objectiu la independència del país. Vostès i nosaltres sabem que la retòrica de demà, si no és amb sacs a terra, no funciona. I no estem aquí.

I sabem que és un procés llarg en el qual hem d'aprofitar les escletxes, i ara en tenim una importantíssima: sobirania econòmica. Diguin vostès, si no assumim sobirania econòmica, com carai pretenem arribar a la independència?

Per tant, el que els hi plantejem és: anem junts, plantejem la sobirania econòmica com un pas cap a la independència.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president.

El president

Aprofito que ha intervingut el grup parlamentari de la Presidència del Parlament per recordar que aquest torn és per posicionar-se sobre les esmenes i per dir el sentit de si s'accepten o no. Aquest torn sovint s'utilitza per respondre al debat que hi ha hagut.

Aquesta Mesa respecta aquesta posició. El Reglament, si l'haguéssim d'aplicar de manera escrupolosa, no hauríem d'acceptar que hi hagués aquest torn de rèplica, però creiem que, per al debat parlamentari, és interessant, i per això no obrim d'altres torns posteriorment a aquest. Simplement fixo una mica quina és la doctrina en relació a aquest torn de rèplica.

A partir d'aquí, acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'evolució de l'economia catalana i el cost de la vida

302-00190/15

Passem al punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'evolució de l'economia catalana i el cost de la vida. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns. I, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Si m'ho permet, als que ens agrada el parlamentarisme, ens agrada aquesta interpretació flexible del Reglament. Crec que ho fa més divertit i més apassionant.

Mirin, aquests dies jo he sentit molts grups parlamentaris, també, fins i tot, de l'extrema dreta i de la dreta extrema, que parlen molt i que estan preocupadíssims, no? Extremadament preocupats pel cost de la vida.

I, de fet, en un debat anterior sentia, fins i tot, em sembla que era un diputat del Partit Popular que deia que allò que fa que les famílies no puguin tenir més fills, que no puguin decidir ser pares i mares és, precisament, la crisi de l'habitatge, i, evidentment, també els baixos salaris.

Miri, nosaltres portem aquí una moció, des del Grup Parlamentari dels Comuns, que vol ser la prova del cotó. Mirin, és evident que les xifres macroeconòmiques i, especialment, també les de l'atur jo crec que són positives, i, especialment, si les comparem amb el context europeu, però és cert que no arriben a les butxaques dels ciutadans i ciutadanes. I aquí hem acceptat també una esmena del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

No només, evidentment, degut al cost de la vida, també, jo crec, en aquest sentit, degut a que els salaris reals, i, en aquest cas, el PIB per càpita no puja. També, al nostre entendre, malgrat, segurament, això no ho compartim, és perquè, no?,

malaauradament, a pesar de la patronal o del discurs de la patronal, els salaris no pugen com haurien de pujar. I, evidentment, també perquè hem de millorar la nostra productivitat.

Però clar, la primera política, nosaltres tenim clar, és que els salaris han de seguir pujant. La meua pregunta, i avui tenen la posició, és a dir, la dreta extrema i l'extrema dreta estan a favor o no de que pugi el salari mínim. 1.221 euros cada mes, no?, per al conjunt de treballadors i treballadores, sense..., vostès que sempre els preocupa tant això de que..., sense pagar, en aquest cas, impostos sí o no? Sí o no.

Jo ja sé que vostès tenen referents com, per exemple, economistes de la talla mundial del senyor Lacalle, que deia que apujant el salari mínim acabaria Espanya amb el trenta-cinc per cent d'atur. Hem apujat el salari mínim i tenim l'atur més baix, no?, des del 2007, fins i tot un atur més baix, per sota els anys que van governar vostès. Però, en tot cas, és la primera prova del cotó.

La segona, i nosaltres aquí també hi volem incidir. És cert que el Govern ahir ho votàvem, apugem l'IRSC. Però també ahir sentíem, per exemple, el Grup de Junts per Catalunya que reivindicava, en aquest cas, els pressupostos pactats pels Comuns amb el senyor Giró.

Per cert, primera pujada de l'IRSC en deu anys. Vostès van congelar l'IRSC durant deu anys. Aquesta és la seva sensibilitat social. En tot cas, nosaltres també plantejem... Sí, senyor Castellà, durant deu anys, congelat. No sé, si em vol desmentir, ja m'explicaràs per què, per què va passar.

Però, en tot cas, vostès, que sempre són els de complir la llei, cosa que jo, d'ordre. O sigui, ja els hi dic, jo, d'ordre, de complir la llei. Nosaltres el que plantejem, precisament, és que es compleixi la llei del dret a l'habitatge. I, per tant, en tot cas, que els topalls del preu del lloguer que fixa la llei...

Una cosa és que vostès estiguin d'acord o no amb la llei. Doncs construeixin una majoria per canviar-la, no? La democràcia és això. Com els hi deia abans, al diputat del PSC, és construir acords, pactar.

Hi ha una llei, i aquesta llei s'ha de complir. I, com diu el president Illa, encara que em sembla que no passa en matèria d'habitatge, qui la fa la paga. I això és el que reclamem també els Comuns.

Després, evidentment, nosaltres creiem que hem d'intervenir d'una vegada per totes, evidentment, en el mercat de la distribució, i també, evidentment, plantejar-nos per què passa una situació que és: els nostres productors, els nostres pagesos cada vegada tenen menys beneficis per allò que produeixen, i, en canvi, les grans distribuïdores s'estan forrant. Només cal veure les grans cadenes de supermercats, en aquest sentit, fins i tot, no?, liderades per Mercadona, i, en canvi, el cost de la cistella de la compra cada vegada puja més.

I, evidentment, també nosaltres plantejem que cal que, d'una vegada per totes, el Govern de la Generalitat es planti davant d'Endesa i fixi d'una vegada per totes que cal recuperar aquells convenis que impediien que aquella gent que se li tallava, aquella gent que tenia dificultats extremes per pagar la llum no se li pugui tallar, evidentment, quan Endesa, Naturgy o, evidentment també, Repsol estan fent beneficis extraordinaris.

I, finalment, situem dos elements que per nosaltres són claus. Nosaltres entenem que, evidentment, hi ha d'haver política de redistribució. És fonamental per generar igualtat d'oportunitats. I, evidentment, també plantejem, i segurament tindran la primera oportunitat de votar-ho, que és per fer polítiques predistributives, perquè, al final, la gent segurament treballadora, la principal política que té per a la igualtat d'oportunitats, són les polítiques públiques, sanitat, educació, dependència, pensions.

Nosaltres plantejem sí, que aquest Parlament de Catalunya, per primera vegada, es posicioni a favor de l'acord de finançament que han pactat, en aquest cas, el Govern de l'Estat amb el Govern català.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. En primer terme, per defensar-les, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Gràcies, president. Bona tarda, consellera, diputats, diputades. Volem començar agraint al Grup Parlamentari de Junts la presentació d'aquesta moció. Compartim el diagnòstic. L'economia catalana mostra indicadors macroeconòmics molt positius, però aquests bons resultats no s'acaben de traslladar amb la mateixa intensitat a la vida quotidiana dels catalans. I, precisament, aquest desajust ens obliga a evitar l'autocomplaença i a situar la prosperitat compartida al centre de l'acció política.

Entrant en les diferents qüestions de fons que planteja la moció,

Fitxer 038_3PLE33

i estem d'acord en la gran majoria, precisament per això hem presentat sis esmenes i totes respondrien a la mateixa voluntat, millorar el text, fer-lo més operatiu i garantir que les mesures siguin efectives i sostenibles.

Pel que fa a les prestacions socials i a la lluita contra la pobresa infantil, la nostra esmena volia introduir un criteri que considerem essencial, i és que qualsevol tramitació urgent o d'ampliació de les prestacions vagi condicionada a la disponibilitat pressupostària i a l'avaluació prèvia del seu impacte econòmic i social.

En relació amb el salari mínim interprofessional, la Generalitat, és cert, no té competències per fixar-lo, aquesta és una responsabilitat del Govern de l'Estat en el marc del diàleg social, i s'ha de reconèixer que amb el govern de Pedro Sánchez l'SMI ha augmentat un seixanta-u per cent. Per tant, estem d'acord també amb el punt 3 de la moció de donar suport a la proposta que ha fet el Govern d'Espanya d'incrementar el salari mínim interprofessional fins a 1.221 euros mensuals en 14 pagues, que representa un increment del 3,1 per cent respecte al 2025, sense que aquest hagi de tributar l'IRPF.

Pel que fa a l'indicador de renda de suficiència de Catalunya, cal recordar de nou, ho ha fet el diputat Cid, que aquest indicador va romandre més de deu anys congelat i que no es va començar a incrementar fins l'any 2023. Ara ja s'ha actualitzat per l'any 2026 amb la convalidació ahir del Decret 23/25 de pròrroga pressupostària, que contempla un increment del tres per cent.

Respecte a l'elaboració d'un pla de xoc contra la pobresa infantil, ja tenim un instrument, que és l'estratègia de la lluita contra la pobresa infantil 2025-2030, liderada pel Departament de Drets Socials i Inclusió, i enguany el Pla d'Acció corresponent al 2026 està elaborat i en tramitació per a la seva aprovació mitjançant acord de Govern.

En matèria d'habitatge, donarem suport íntegrament al punt relatiu al desplegament efectiu del règim sancionador, amb més inspecció, més transparència i mecanismes clars de seguiment. La llei s'ha de complir i el Govern ja està avançant en la direcció d'aquestes mesures. Com també estem d'acord amb el punt 8 sobre mesures de bonificació tarifàries i de finançament del transport públic. De fet, ahir, durant la sessió de control al Govern, el conseller Dalmau va anunciar que aquest Govern mantindrà les bonificacions al transport públic durant tota la legislatura.

I finalment, en l'àmbit de la fiscalitat i el finançament, coincidim plenament en la necessitat d'una política fiscal progressiva i redistributiva. La nostra esmena proposava ampliar el termini per revisar els beneficis fiscals amb l'objectiu de garantir una anàlisi rigorosa, i ens sumem, sense cap dubte, a la crida perquè aquest Parlament i les diferents formacions polítiques donin suport a la nova proposta de finançament, que pot representar 4.700 milions d'euros més per Catalunya, una oportunitat real per reforçar els serveis públics i avançar cap a un model on tothom guanya, visqui on visqui, amb un model més just i equitatiu per a tothom.

I segurament ara sentirem des de la dreta d'aquest Parlament discursos grandiloqüents i lliçons morals sobre les dificultats de milers de catalans i catalanes que no arriben a final de mes, provinent precisament dels mateixos grups que voten sistemàticament en contra de les mesures destinades a alleugerir el cost de la vida, dels mateixos que voten en contra de la revalorització de les pensions, en contra de pujar el salari mínim interprofessional, en contra de reduir la jornada laboral, en

contra del bo social elèctric, en contra de prohibir els talls de llum, d'aigua i de gas a les famílies en situació de vulnerabilitat, dels mateixos que cada vegada que han d'escollir, trien el privilegi. Nosaltres escollim drets, la justícia social i el benestar de tothom, i per això reitem el nostre respecte a la moció presentada i al debat que genera, i per això estenem la mà al Grup Parlamentari dels Comuns i a la resta de formacions per continuar treballant conjuntament amb l'objectiu que el creixement econòmic es tradueixi en una millora tangible del benestar real per a la ciutadania. Aquest és l'esperit amb el qual hem participat en el debat i amb el que seguirem treballant en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernández.

Lluïsa Llop Fernández

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades, consellera Romero.

Una darrera moció del Ple que agraïm la presentació al grup dels Comuns i una moció que, a més, entenem que aborda un problema importantíssim com és que la riquesa que genera aquest país no arriba a moltes de les llars catalanes.

Tenim xifres macroeconòmiques molt importants, molt positives. El PIB català creix a ritmes superiors als de la zona euro. Tenim previsió del quart trimestre d'un 2,9 per cent, exportacions que se situen en nivells rècords tant en béns com en serveis, un mercat laboral que acumula un període sostingut de creixement d'ocupació, i moltíssimes altres dades que demostren la fortalesa de l'economia catalana. Ara bé, aquesta fortalesa, aquesta foto, només assenyala una part d'aquesta fotografia, perquè aquesta prosperitat macroeconòmica no arriba a la majoria de la classe treballadora. De fet, clarament el creixement econòmic no s'està traduint en una millora de les condicions de vida de tothom. I aquí radica la importància de la moció que avui debatem perquè, diputats i diputades, aquesta situació exigeix respostes polítiques, valentes, estructurals i coordinades, i moltes d'aquestes respostes que

requereix la situació multifactorial estan en aquesta moció que ens presenten, evidentment en un abast important en l'àmbit social.

Ara aniré intentant repassar diferents punts. Evidentment no els tocaré tots perquè cada un d'ells que presenten jo crec que donaria per a un debat llarg i extens, però vaig destacant aspectes.

Evidentment, cal incrementar el salari mínim interprofessional i entenem i donarem suport a aquest 3,1 per cent que ens proposen, bàsicament perquè coincideix amb les recomanacions del comitè d'experts i amb la proposta que té el Govern espanyol, en aquest cas, sobre la taula. Això sí, des d'Esquerra Republicana voldríem anar molt més enllà. Volem un salari mínim català adaptat al cost de la vida que tenim en el nostre país, amb els preus d'habitatge que tenim i amb el nivell de despesa de la compra que tenim, i entenem que és una reivindicació absolutament justa i necessària.

Pel que fa a l'Indicador de Renda de suficiència de Catalunya, cal recordar que abans del 2022, abans deien 10 anys; no, 12, el 2010 va estar congelat, i no va ser fins el 2022 en què el Govern republicà va tornar a impulsar la seva actualització, assumint a més a més el compromís de fer-ne un increment progressiu, per tant, sí, evidentment aquest increment del cinc per cent imprescindible per actualitzar-lo, i perquè les famílies que avui es queden fora de determinades prestacions hi puguin accedir.

Sí, també el pla de xoc contra la pobresa infantil, però aquí el que demanaríem és que aquest pla de xoc anés dins, emmarcat de l'Estratègia Catalana contra la Pobresa Infantil. Una estratègia que es va treballar amb el sector, amb experts en l'àmbit i amb entitats socials, i es va elaborar i aprovar per l'anterior Govern. Aquest govern va decidir aturar-la, tornar-la a reformular, finalment s'ha tornat a aprovar gairebé idèntica a la que existia i hem perdut dos anys. Per tant, esperem que el govern del PSC hi posi l'impuls i l'ambició que toca, perquè aquesta lluita contra la pobresa infantil no pot esperar.

Si parlem també de protecció contra la pobresa energètica, ens sembla imprescindible garantir que a les llars vulnerables tinguin un conveni amb les subministradores, un conveni que en aquest moment està caducat i que encara no

s'ha renovat. De fet, des d'Esquerra hem demanat la compareixença de la consellera perquè ens expliqui la raó per la qual no hi ha aquesta renovació. Cal un nou acord estable i obligatori que assegurí que no es talla la llum, el gas o l'aigua a les famílies vulnerables, reforçant els mecanismes de control i exigint a les empreses que assumeixin el que correspon.

De la mateixa manera, compartim la necessitat de creació dels supermercats públics que garanteixin que els productors, els pagesos, els viticultors..., que aquells que fan els productes cobrin uns preus que en aquests moments estan moltes vegades sota el preu de cost de la producció, cobrin uns preus justos, i ens sembla imprescindible que hi pugui haver aquesta distribució pública amb la forma que decideixi aquest grup de treball que vostès proposen i que entenem que era imprescindible que també formessin part les organitzacions agràries, i per això agraïm, com sempre, la disposició a poder-ne parlar i a poder arribar a acords del diputat Cid.

En tot cas, no entro en habitatge, no entro en transport públic i no entro en els 4.700 milions per al finançament de les despeses homogènies de la Generalitat, perquè entenc que és de sobres conegut el posicionament d'Esquerra Republicana. I acabo dient que, en definitiva, compartim la motivació profunda que té aquesta moció, que Catalunya creix, sí, però que la ciutadania no rep sempre els fruits d'aquest creixement i és imprescindible que des d'aquí, des de la política, assegurem que la prosperitat arribi a tothom i que no queda atrapada en els indicadors macroeconòmics.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

I per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo i Solé.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Bona tarda, consellers, diputats i diputades.

L'economia catalana creix i ho fa a un ritme de creixement superior al de la mitjana europea. De fet, només ens superen Portugal i Irlanda. Però per què encara que l'economia creix, la classe mitjana i treballadora està més empobrida? I la resposta és senzilla: el cost de la vida a Catalunya augmenta. Si ara fa deu anys un lloguer d'habitatges de mitjana costava 560 euros, avui costa 845 euros. Els preus dels productes bàsics han augmentat un trenta-tres per cent respecte al 2021. Des del 2018 El cost de criar un fill ha augmentat un quaranta-cinc per cent; de fet, avui a Catalunya criar un fill costa 938 euros de mitjana, per tant, Catalunya és el territori més car per tenir un fill. Però mentre el cost de la vida ha anat augmentant, els sous s'han mantingut estables, s'han estancat. I això per a molts ha suposat que els ingressos siguin els mateixos, mentre les despeses s'han anat elevant i els han costat aquest empobriment. I, en conseqüència, la reducció de la classe mitjana, com l'hem entesa sempre, posa en risc la nostra economia i la democràcia.

I per això des de Junts hem demanat que es celebri un debat monogràfic sobre l'ascensor social. I aquesta moció de Comuns ja ens evidencia que en la diagnosi coincidirem, però en la recepta no ho farem. I per això des de Junts votarem en contra i ens abstindrem en la majoria dels punts de la moció, perquè considerem que les solucions que ofereixen els Comuns són insuficients, generen més dependència, i en molts casos demostren manca d'ambició. A més a més, quatre de les cinc esmenes de fons que hem registrat no han estat acceptades.

I ara us explicaré els punts més rellevants i que també demostren una discrepància bastant gran. Els Comuns diuen que volen millorar la butxaca dels ciutadans, però fan propostes conformistes. De debò creuen que augmentar el salari mínim interprofessional estatal a 1.200 euros millorarà la capacitat adquisitiva dels ciutadans catalans? L'augment del salari mínim interprofessional pot resoldre la vida a un ciutadà d'Andalusia, a un ciutadà de Galícia, però a un ciutadà català aquest augment és molt insuficient, i això ho saben perquè el cost de la vida a Catalunya és molt més alt que a altres territoris. Des de Junts, per tant, demanem que s'estableixi un salari mínim de referència català d'uns 1.400 euros, una demanda històrica que té el suport d'UGT i que faria una millora real en la condició laboral dels ciutadans. Els convidem a sumar-se a aquesta demanda un cop hagin decidit si estan amb UGT o Comissions, si estan amb Catalunya o bé amb Espanya.

En segon lloc, ens demanen que donem suport al finançament de la resignació fruit de l'acord entre Esquerra Republicana i PSC. I aquí jo em tornaré a repetir tot el que us han anat informant els meus companys diputats, i creiem que els 4.700 milions d'euros anunciats són una presa de pèl. El nou model de finançament, que no té res de nou, no resol l'infrafinançament crònic que pateix Catalunya i moltes de les propostes que en fan no es podrien finançar. L'anunci que fan és, per tant, una engruna comparat, si el posem al costat dels 20.000 milions d'euros que marxen cada any a Espanya i que no tornen. Però tenim una oportunitat i això ho entenem. I vostès han parlat a la sessió d'abans que volen política útil, doncs fem-ho. Fem força al Congrés dels Diputats amb els vots d'Esquerra Republicana, amb els vots del PSC, amb els vots de Junts i defensem el que aquest Parlament ja ha aprovat. Demanem un model de finançament en forma de concert econòmic que ens doni la clau de la caixa.

I finalment, enmig del desgavell de la gestió de la crisi de Rodalies, és insuficient demanar mesures de bonificació tarifàries per al transport públic. Saben què és el que volen els ciutadans? Volen un país en xarxa,

Fitxer 038_3PLE34

ben connectat, amb trens segurs i que funcionin bé. De què ens serveix que el transport públic sigui gratis si no funciona ni arriba a temps? La gent vol arribar a temps a la feina, volen que el seu dia a dia funcioni. I, per tant, creiem que les propostes han de ser menys populistes i més útils.

Gràcies.

El president

Obrim ara el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes s'hi puguin posicionar. En primer terme, per fer-ho, té la paraula el Grup Parlamentari del Partit Popular de la mà de la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas, que té la paraula.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... La moció que avui planteja el Grup de Comuns aborda un dels problemes que preocupen més els catalans. Cada vegada els catalans estan preocupats més per la seva economia, per la pèrdua del poder adquisitiu i perquè no arriben a final de mes, especialment les rendes mitjanes i les mitjanes baixes. Nosaltres, el Grup Popular, compartim aquesta preocupació dels catalans, però discrepem del plantejament de la proposta dels Comuns perquè ells fan un plantejament que manté les causes que han provocat aquesta situació, entre altres coses, perquè aquesta moció està molt allunyada del rigor que considerem que cal tenir a l'hora d'abordar aquests problemes i mantenen el dogmatisme ideològic que reflecteix que continuen aquestes polítiques intervencionistes que han provocat l'encariment de la vida i la pèrdua de renda dels catalans. I, així, cada vegada tenim més pobres a Catalunya, fruit de totes aquestes polítiques. Llavors, amb aquesta moció renuncien a alternatives, perquè no fan cap proposta per millorar la condició dels catalans que treballen perquè puguin arribar a finals de mes. En canvi, fan propostes per assistir tots aquells catalans que, per culpa de les seves polítiques, no poden arribar a final de mes i necessiten ajuts. Volen fer una política pública de subordinació i no de que tinguin aquesta autonomia per millorar. Utilitzen la macroeconomia. És cert que l'economia creix, el PIB, però la gent no arriba a final de mes.

El Grup Popular no vol parlar tant de PIB, però sí de la renda *per capita*, perquè els catalans viuen del seu salari net després d'impostos. Aquest és el principal problema que hi ha a Catalunya i, per descomptat, a tot Espanya, perquè s'han incrementat molt els impostos que fan que els catalans tinguin cada vegada menys recursos. El noranta per cent dels catalans diuen que han perdut poder adquisitiu. Segons l'Eurostat, el poder adquisitiu a Espanya ha caigut un u per cent des de l'any 2008, des de que governava el Partit Popular, quan Portugal l'ha incrementat un vuit per cent i a Grècia un quatre per cent. Quines són les causes? Pèrdua de poder adquisitiu. Una pujada absolutament asfixiant d'impostos: a Espanya s'hi han apujat noranta-set vegades els impostos. Hi ha 140.000 milions més de recaptació que l'any 2008, un quaranta-tres per cent més. Tot això és diner que està en mans de l'Estat i no en mans, a la butxaca dels catalans. Aquest és un dels principals problemes, aguditzat a Catalunya, també, per aquesta pressió tan elevada d'impostos.

La inflació, la carestia de la vida a Catalunya s'ha incrementat un trenta per cent en els últims cinc anys. Això genera un perjudici enorme en els catalans, perquè no tenen aquest poder adquisitiu, també, per culpa d'aquesta carestia de la vida fruit de la inflació. Des de que governa Pedro Sánchez, els aliments han augmentat un 41,4 per cent –són els responsables d'aquest encariment. I, mentrestant, no volen reflectir l'IRPF, que, per culpa de la inflació, pugen els salaris, però només aparentment, no pugen realment, i la gent no pot arribar a final de mes. Per tant, aquesta és una qüestió imprescindible.

I el salari mínim. Aquest salari mínim que proposa, està acordat amb els agents socials? Hi estan acordats? Perquè, escolti'm una cosa, són els agents socials, i vostès anivellen el salari mínim al salari mitjà. El salari mitjà a Espanya està per sota del salari mitjà l'any 19. Per tant, l'estan anivellant i fent que tothom sigui més pobre. Sí, sí, sí. Sí, sí, sí. Miri, escolti'm una cosa. Aquesta és la situació segons dades de l'Agència Tributària. Si es mira els informes ho veurà. Les cotitzacions socials s'incrementen, per tant, els treballadors tenen molts menys recursos, perquè els empresaris paguen més, els treballadors paguen més i l'únic que guanya és l'Administració. Des d'aquesta visió, nosaltres creiem que la millor política social és aquella que fa que les famílies arribin a final de mes fruit del seu treball i no depenent dels subsidis ni els discursos buits.

I jo li volia dir a la senyora Martínez Heredia que el Grup Popular està a favor de revaloritzar les pensions. El que no està a favor del que vostès fan: utilitzar els pensionistes com a ostatges (*aplaudiments*) per fer polítiques amb empara en l'ocupació. Vostès utilitzen això. Això és el que fa el Govern d'Espanya, amb una falta d'escrúpols que l'únic que fa són pactes per comprar temps, per continuar en el poder tot i que té un Govern corrupte que l'únic que fa (*aplaudiments*) és detreure recursos del Ministeri de Foment, i després tenim aquí els problemes que tenim. Aquest és el seu Govern i és l'alçada del seu Govern.

I nosaltres, per això, diem: no votarem i no vam votar aquell decret perquè era un decret que era en contra del que són tots els espanyols.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Domènech.

Joan Garriga Domènech

Gràcies, president. Bona tarda, novament. Bien, escuchando a los señores de En Comú Podem, al señor Cid –que ahora lo sigo escuchando–, uno tiene la sensación de que vive en una Cataluña paralela, en la permanente alfombra roja del Parlament que usted siempre pisa –y creo que sale muy poco a la calle–, en una Cataluña muy diferente a la que se vive en los barrios de Cataluña, y tiene la desfachatez de hablarnos de indicadores macroeconómicos, de la buena marcha de la economía. Y ustedes, los políticos parásitos, sacan pecho, señor Cid, de que sube tres décimas el PIB, el pab, el pub, de que aumentan algo las cotizaciones...

El president

Senyor diputat, aturi's un moment. «Polítics paràsits», creu que és una manera adequada de referir-se entre nosaltres en aquest Parlament, amb un company? Continui, però li crido l'atenció. *(Alguns aplaudiments.)*

Joan Garriga Domènech

Como digo, ustedes, los políticos que viven siempre de la política, llevan años haciéndolo, sacan pecho de que aumentan algo las cotizaciones con trabajos precarios, de que sube la población a través de la inmigración masiva y descontrolada que ustedes siempre están fomentando, o de que recaudan más dinero a costa de las nóminas de los currantes. Y, mientras, en los hogares catalanes la realidad es la que es, es muy dramática. Cada día es más difícil llegar a fin de mes desde que ustedes gobiernan –siete años– España, incluso trabajando. Hay artículos de la cesta de la compra que para las familias ya son inalcanzables –el pescado fresco, el buen aceite. Comprar una vivienda desde que gobiernan ustedes, hace siete años, en el Estado español, en España..., es cada vez más difícil ser propietario. Han vaciado España de propietarios y la han llenado de precarios con sus políticas. Y hay muchas familias que no pueden poner la calefacción por culpa del recibo disparado de la luz y el gas por culpa de sus políticas energéticas. Porque, fuera de sus datos macroeconómicos y sus mentiras, la realidad, señor Cid, es la

que es, y es que la economía no va bien si esta no se refleja en la nevera de las familias y de los trabajadores. (*Aplaudiments.*)

Y ante esta situación que sus políticas han creado, sus siete años gobernando – siete años gobernando– en el Gobierno de España, ante esta situación ustedes aportan tres soluciones, señor Cid: más subsidios, más inmigración y más impuestos para todo ello, o sea, la especialidad comunista, que es meter la mano en el bolsillo de los trabajadores para repartírselo a sus amigos y a sus entidades amigas. (*Aplaudiments.*) Todo lo contrario de lo que VOX defiende: que hemos de facilitar la España productiva defendiendo nuestros trabajos, nuestro campo, nuestro modelo productivo, nuestros payeses, nuestra industria, aquello que ustedes han hundido. Y, sí, sí, VOX lo decimos alto y claro, y lo defiende el sindicato Solidaridad de Trabajadores, que sí que defiende a los trabajadores españoles. Y no se rían, porque es un drama. Sí, hay que subir los sueldos, pero no a costa de las empresas: a costa de los impuestos que ustedes malgastan. (*Aplaudiments.*) Y las ayudas sociales que tanto les gusta repartir hay que repartirlas bien: primero, para quien las merece – primero para quien las merece–, hay que ser exigente, y segundo, para los españoles; para los españoles (*aplaudiments*), no para los extranjeros que acaban de llegar. Es una grave irresponsabilidad.

Y hemos de recuperar, señor Cid, comunistas, la España de propietarios y abandonar su España de precarios. (*Alguns aplaudiments.*) Y también es importante que hemos de cortar sus ansias de recaudar, su mala costumbre de sacar ese dinero del currante, que le roban de las nóminas, que ojalá lo tuviese que pagar directamente el trabajador para que notase lo que le están robando cada mes de los bolsillos, señor Cid, para dejar de ponerlo en manos de parásitos, sí, que llevan años viviendo de la política, como usted, señor Cid.

La vicepresidenta primera

Abans de donar pas a la següent intervenció, recordar, com deia el president, que existeix un codi de conducta al Parlament de Catalunya i que és un mínim referir-se amb respecte a la resta de companys i companyes que han estat escollits democràticament. Per tant, crec que faríem bé donant un bon exemple a la ciutadania. El mateix que volem per als nostres fills i filles doncs ens ho hauríem

d'aplicar també en aquest Parlament. I a continuació té la paraula el Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la terra, i té la paraula el diputat Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; bona tarda per darrera vegada en aquesta sessió i en aquest Ple. Gràcies, vicepresidenta. Dir-los, inicialment, que nosaltres, en el conjunt de la moció, diguéssim que, doncs bé, hi donarem suport. No veiem cap mesura que perjudiqui els treballadors i treballadores d'aquest país. Però sí que volíem fer algunes reflexions. A la darrera, del final, doncs ens hi abstindrem. Tampoc ens la colaran per aquí, per molt que hi posin purpurina dels serveis públics, sanitat, salut, etcètera. És a dir, tampoc aixequem alarmes. Ens hi abstindrem malgrat la purpurina. I, en tot cas, sí que dir-los doncs que, clar, nosaltres defensem que volem aquests 4.700 milions, els 4.700 que falten, i tots, perquè el que no farem és dir que no a un augment de sou, però el que volem és controlar el nostre treball, com sempre hem dit. I el que es proposa amb aquest acord és un augment de sou, que ens el quedem perquè és nostre, però no és poder controlar el nostre treball, que és el que nosaltres volem.

També algunes precisions, no? Aquesta moció ens feia la sensació que una mica formava part d'aquesta dansa de l'aparellament entre el Govern i els Comuns per anar avançant en la qüestió pressupostària, i ens semblava que hi havia un aiguabarreig, una mica, d'aquestes mesures que s'estan reclamant per poder seure a negociar de forma seriosa amb la consellera d'Economia i per poder començar a fer uns certs plantejaments. Sembla que el descarrilament d'aquesta setmana segurament ho ha aigualit una mica tot, com el clima, i, per tant, no anava tant per aquí. En tot cas, estarem atents des de la CUP, també, a veure què vota el Govern, per veure com va aquesta dansa i quin nivell d'aparellament seguirà aquest procés de negociació pressupostària. I com l'han degradat actuacions que per nosaltres han estat molt greus, com la gestió de la crisi de rodalies per part del Govern o com la llei que avui ha aprovat el grup que dona suport al Govern, bàsicament, i el grup que forma part del Govern, per vulnerar drets dels presos i preses del nostre país, no?

També alguna precisió, no? A nosaltres també ens sembla que parlar de la bona marxa de l'economia catalana..., potser hem de deixar d'expressar-ho així. És a dir, hi ha una sèrie de dades macroeconòmiques, que en termes de l'economia clàssica són bones, però nosaltres el que pensem és que l'economia catalana no va bé per als treballadors i treballadores d'aquest país. I potser hauríem de fer un esforç també, des d'Esquerra i des de l'esquerra que estem més a l'esquerra, per començar a parlar de que l'economia no va bé, perquè va bé per a uns quants i va bé per a uns pocs, però per a la majoria no va bé. Perquè, segurament, per molt que treballem..., fa deu anys treballàvem menys, però quan treballàvem érem menys pobres, no? I, segurament, per molt que ara puguem tenir contractes fixos, estem molt més lluny que mai de tenir un habitatge, un lloc on caure morts, per dir-ho d'alguna manera, més fix, no? Per tant, l'economia no va bé per als treballadors i treballadores d'aquest país; l'economia no va bé, com a mínim, per a les persones que aspirem a representar des de la CUP i que pensem que en bona part els Comuns també, no?

Dit això, també ens sembla que les propostes que hi han són de mínims. L'augment del cinc per cent de l'IRSC ja era un element que estava dins dels pressupostos que no es van aprovar anteriorment. La qüestió de l'increment del salari mínim queda molt lluny: n'hi han 1.221, n'hi han 1.400 que proposava Junts, n'hi han 1.600 que proposàvem la CUP com a salari de referència ara fa un any. Pensem que ara mateix els treballadors i treballadores d'aquest país puguin viure d'una forma mínimament digna. I aquesta és la realitat. I és molt crua,

Fitxer 35

i és molt dura i l'hem d'assumir.

I sí que ens sembla i volíem aprofitar per destacar algunes qüestions de les que plantegen, no? Bàsicament la qüestió de l'habitatge em sembla la qüestió central. Ho hem dit, ho venim dient des de fa molt temps, pensem que molts grups ho compartim. La pedra angular de la pobresa ara mateix al nostre país és la relació amb l'habitatge. I per molt que apugem el salari de referència a 1.200, a 1.400, a 1.600 o a 1.800, si no entrem a l'habitatge i el posem fora del mercat com a bé

essencial, seguirem sent pobres. I ens podem trobar que d'aquí a dos o tres anys estiguem cobrant 2.000 o 1.200 o 2.500 qui pugui i, degut a la relació amb l'habitatge, seguirem pobres, perquè aquí qui delimita qui és pobre i qui no és bàsicament l'herència i la relació amb l'habitatge.

I una altra qüestió que volíem destacar per no allargar-nos molt i estem al final, suposo que tothom està cansat, és aquest punt 7, que parlen sobre l'element de la pobresa energètica. Ens sembla una qüestió clau i rellevant. Em sembla que el Govern faria bé ja de renovar el conveni amb Endesa i no deixar caure el bo social. I faria bé ja de retirar de forma immediata aquesta sanció que ha posat a l'Associació contra la Pobresa Energètica per exigir, precisament, que s'emprenguin aquelles mesures per garantir els drets bàsics a la població en matèria també d'energia. I això és tot.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Finalment, és el torn del Grup Mixt i té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Els comuns ens venen a alliçonar sobre justícia social mentre, per interessos propis, sostenen un govern sense pressupostos. Una moció exempta de rigor, amb grans promeses i concessions il·limitades que es descuida de concretar la forma de pagament. Com ho pagaran tot això, amb targeta, Bizum o PayPal? Sense pressupostos aprovats no hi ha redistribució possible de la riquesa. Vostès ho saben perfectament, però que còmode i fàcil és anar venent fum, eh? Emparaulant tota mena d'ajudes i prestacions a col·lectius vulnerables, malgrat saber que no hi ha partida pressupostària que ho avaluï, l'únic que fan és instrumentalitzar la pobresa per treure'n un rèdit polític. Sense pressupostos catalans i sense que l'estat espanyol compleixi amb el calendari de transferències, com volen fer millores socials?

Exigeixen increments de despesa mentre bloquegen les eines per fer-los possible. Potser és que allò que persegueixen no és aplicar mesures concretes, sinó guanyar el concurs de promeses buides que se celebra anualment en aquest Parlament. A la

moció també parlen de pujar el salari mínim a 1.221 euros, una xifra basada en el cost de vida espanyol, que no té en compte que aquí la vida és més cara, un sis per cent més cara pel cap baix. Per tant, em temo que fan curt. Aquí fan curt i allà es passen de frenada. S'entesten a voler sancionar propietaris de pisos tant sí com no, perquè, fidels al seu ideari comunista, cal castigar els contribuents honrats, no els delinqüents i okupes.

Però la cirereta d'aquest pastís de fel i vinagre és la creació de supermercats públics d'aliments. En quins equipaments? Amb quin personal? Amb quina logística? Amb quins diners? Els seus deliris intervencionistes ens acabaran assimilant a Veneçuela. Recorden les xarxes com Mercal creades sota el règim d'Hugo Chávez? Pretesament, l'objectiu era vendre aliments subvencionats. La realitat, però, tenia altres noms: corrupció sistèmica, racionaments, cues inacabables. És cap a aquest model a on ens volen encaminar? No, gràcies.

La vicepresidenta primera

I, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Diu la definició de paràsit, que és: «Que depèn d'un organisme d'una altra espècie al qual perjudica per obtenir-ne aliment o altres utilitats». La meua pregunta és: És parasitar Catalunya, pagar-se l'AMPA amb els quartos del Parlament, com fa el seu president? Sí o no? És parasitar Catalunya pagar-se el perruquer, com fa el president del grup parlamentari de VOX? Sí o no? És parasitar, en aquest cas, milers de ciutadans que van donar ajudes per la Dana perquè se la quedin vostès a través de Revuelta? Sí o no? *(Alguns aplaudiments.)* Miri, li faré una recomanació, senyor Garriga. Ja sé que vostès no baixen del seu cotxe oficial, però aprengui's d'una vegada el que costa el bitllet de metro, que li pregunto jo a cada debat i no ho sap. I no ho sap, perquè vostè no baixa al metro. No baixa al metro. No sé si ha baixat alguna vegada a la vida, però quants anys fa que no baixa a l'andana del metro?

Mirin, jo aquí he vist avui i, si m'ho permeten, un exercici jo diria de malabarisme per part de Junts, per part del PP, per part de Vox i per part d'Alianza, bàsicament per explicar que vostès estan en contra de la pujada del salari mínim. No és una sorpresa, si és que vostès parlen de rigor, de dogmatisme. Mirin, vostès que parlen

de subordinació, vostès estan subordinats a la patronal. Perquè, mirin, des del 2020 s'han doblat, s'han doblat els beneficis empresarials per sobre dels salaris dels treballadors i treballadores, perquè sí, hi ha gent que està fent molts quartos en aquest país. Hi ha gent que està fent molts quartos en aquest país.

I, mirin, vostès, senyora Estellés, sí, vostès defensen segurament els interessos d'alguns. Vostès parlen que volen que els diners arribin a la butxaca dels ciutadans i ciutadanes. Mirin, vostès defensen els interessos dels que els pagaven en sobres perquè rebessin més quartos a les seves butxaques. *(Alguns aplaudiments.) (Veus de fons.)*

El president

Senyor diputat, insisteixo, aquest torn serveix per posicionar-se sobre les esmenes. També poden fer d'altres coses, però s'han de posicionar sobre les esmenes. Afortunadament, tots tenim la documentació, però sí que els prego que intentin ser rigorosos en aquest sentit. No és un torn de rèplica. És un torn essencialment per fixar la seva posició sobre les esmenes.

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 21, 22, 23, 24 i 25 de l'ordre del dia. Cridem a votació.

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les mocions de..., les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit. No ens consta que hi hagi cap nova sol·licitud de votació separada ni cap petició concreta de llegir algun punt d'aquestes mocions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el foment i l'aprenentatge de la llengua catalana (continuació)

302-00189/15

Comencem amb la moció 21, substanciada en el punt 21 de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el foment i l'aprenentatge de la llengua catalana. És una votació única de tots els punts.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat aprovada per 107 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques socials (continuació)

302-00194/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques socials.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 86 vots a favor, cap vot en contra i 47 abstencions.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, cap vot en contra i 53 abstencions.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, cap vot en contra i 28 abstencions.

Votem de manera conjunta els punts 4, 5 i 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 91 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions, els tres punts 4, 5 i 8.

Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 10 vots en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 7 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

De manera conjunta votarem els punts 8 bis, 9, 14 i 15.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, 42 vots en contra i 11 abstencions.

Conjuntament votarem els punts 11 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 91 vots a favor, 42 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, cap vot en contra i 53 abstencions.

**Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures
per a afrontar la crisi demogràfica a Catalunya (continuació)**

302-00195/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per afrontar la crisi demogràfica a Catalunya. Començarem votant conjuntament els punts 5, 6, 7 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 119 vots en contra, 14 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara el punt 15.

Comença la votació.

Fitxer 36

Aquest punt ha estat rebutjat per 120 vots en contra, 2 vots a favor i 11 abstencions.

Votem el punt 16.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 120 vots en contra, 2 vots a favor i 11 abstencions.

I, finalment, votarem la resta dels punts de la moció. Els punts de l'1 al 4 i els punts del 9 al 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 131 vots en contra, 2 vots a favor i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les finances públiques (continuació)

302-00193/15

A continuació votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les finances públiques.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 56 vots a favor i 9 abstencions.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 57 vots a favor i 8 abstencions.

I acabarem votant el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 46 vots a favor i 19 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'evolució de l'economia catalana i el cost de la vida (continuació)

302-00190/15

Finalment, procedim a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'evolució de l'economia catalana i el cost de la vida.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 11 vots en contra i 17 abstencions.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 45 vots a favor, 12 vots en contra i 76 abstencions.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 70 vots a favor, 61 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 38 vots a favor, cap vot en contra i 95 abstencions.

Votem ara el punt 5.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 5.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Votem a continuació el punt 5.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Hi ha un empat. 28 vots a favor, 28 vots en contra i 77 abstencions.

Votem una altra vegada per veure si se supera aquest empat.

Comença la votació.

I, tanmateix, l'empat persisteix. 28 vots a favor, 28 vots en contra i 77 abstencions.

Crido a votació.

(Veus de fons.)

Tornem a votar, per tercera vegada, el punt número 6. Prego que tanquin les portes de l'hemicicle.

Comença la votació.

L'empat persisteix. 28 vots a favor, 28 vots en contra, 77 abstencions.

Queda rebutjat aquest punt.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 63 vots a favor, 11 vots en contra i 59 abstencions.

Votem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 98 vots a favor, cap vot en contra i 35 abstencions.

Votem el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 70 vots a favor, 63 vots en contra i cap abstenció.

Finalment, votarem el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 63 vots en contra i 3 abstencions.

Senyores i senyors diputats, acabem un ple molt llarg. Permetin-me una última... Jo vaig tenir el privilegi de ser diputat amb la presidència del molt honorable senyor Joan Reventós, un home brillant en molts aspectes, i ell acabava sempre els plens amb una cantarella que jo intento maldestrament imitar en homenatge cap a aquesta persona extraordinària.

Atès que s'han substanciat tots els punts de l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT